

T Ó T I K A G Y L Ó

A Lengyeltóti Plébánia lapja III. évf. VI. szám 2020. június

Válaszra várva

Hulló csillagok

*Először a Dicsőség hullott le,
Aztán a Hatalom,
Aztán a Korona.
A kettős-kereszt s a Hármashalom;
Aztán a Szabadság,
Azután a Hit,
Aztán a Remény, -
Nyomán a lefutott csillagzatoknak
Maradt a Csend.
S a Sötétség az égbolt peremén.*

Reményik Sándor

Kőszegi portyáim során gyakran ellátogatok a Kálváriára, s az onnan kőhajításnyira található Trianon-kereszthez. Kedves célpont ez nekem: a szakralitás, a *genius loci*-ből való töltekezés, és a nemzettudat ápolásának együttese. Mint két pillér, tartóoszlop, együtt adják azt a „valamit”, amit divatos kifejezéssel identitásnak nevezünk.

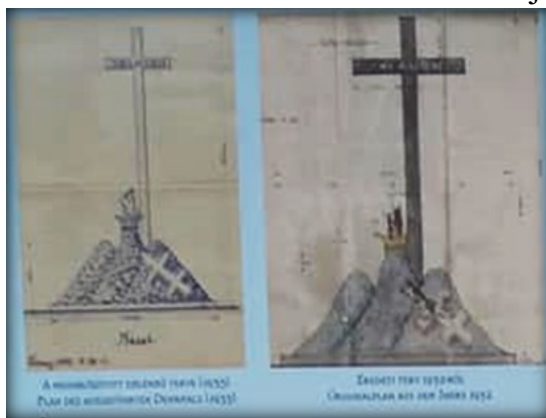
A Trianon-kereszt mellett elhelyezett információs táblán nyomon követhető a mentő állításának rövid története. Az 1936-ban állított, elcsatolt területekre néző, 8 méteres vasbeton kereszt 1989 után vált ismét látogathatóvá. Az egykori tervek ugyancsak fellelhetők a táblán, s jól kivehető, a korona és a kettős kereszt is az emlékműnek „talapzatot adó” hármashalmon. Vajon miért nem abban a formá-

ban látjuk az alkotást, ahogy kiötlője megálmodta? Hiába kutattam válasz után, sajnos nem jártam sikerrel.

Ám csak nem hagyott nyugodni a dolog, tollat ragadtam és megpendítettem a városka polgármesterének, miért ne lehetne „kiegészíteni” a kompozíciót úgy, ahogy eleink papírra vetették? Erre a „kiigazításra” a mostani szomorú jubileum is alkalmat adhatna, arról nem is beszélve, hogy épp napjainkban erősödnek föl újfent a magyarellenes kirohanások szomszédainknál, és öltének testet törvények és rendeletek formájában. Az pedig, hogy ezekhez az atrocitásokhoz mintegy hátszelet kap(hat)nak az anyaországból, túlmegy minden normalitáson. („Hányszor támadt tenfiad. Szép hazám kebledre” – énekelte meg mintegy jövőbe látóan nemzeti imánk szerzője...)

Nos, egyelőre nem tehetek mást, várok. Elfogadom a nemleges választ is, hiszen létezhetnek olyan szempontok, amiket „laikusként” nem ismerhetek. És addig is szorgosan tanulgatom másik nagy jelességünk, Wass Albert Hontalanság hitvallásának örök-szép sorait: *Hontalan vagyok, Mert vallom, hogy a gondolat szabad, Mert hazám ott van a Kárpátok alatt És népem a magyar (...)* Ez az én Nemzeti Összetartozás Napi fogadalmam.

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

Gion Nándor:

Fehér és Fekete Bárányka

Esténként szerettünk volna tüzet gyújtani az utcán, mert szépen világítottak a lángok, és mi szerettük a világosságot, akár napfelkeltéig is szívesen elüldögéltünk volna a tűz körül. Talán azért, mert a mi utcánkban, ott a falu szélén éjjelenként nagyon sűrű volt a sötétség, a villanyt akkor még nem vették be arra, legfeljebb kis petróleumlámpa világított csak néhány ház ablakai mögött, de azok sem sokáig, merthogy drága volt a petróleum. Szóval nagy volt a sötétség, a felnőttek ilyenkor összegyűltek az utcasarkon, komolyan beszélgettek, mi gyerekek meg témfereg-tünk az utcában, és szerettünk volna tüzet gyújtani, de a felnőttek általában nem engedték, mert féltek, hogy baj lesz belőle. Péter és Pál napjának estéjén viszont akkora tüzet csinálhattunk, amekkorát akartunk. És mi ilyenkor hatalmas tüzet gyújtottunk.

Rengeteg száraz gallyat hordtunk össze, szalmacsóvából alágyújtottunk, és amikor a lángok már magasra csaptak és majdnem bevilágították az egész utcát, nekifutottunk és átugrottuk a tüzet. Mindig egy irányból futottunk a tűznek, behunyt szemekkel ugrottunk a tűznek, behunyt szemekkel ugrottunk a lángoknak, a túloldalon nyitottuk csak ki a szemünket, megkerültük a tüzet, és ismét nekiiramodtunk. A felnőttek később péter-páli almát szórtak a tűz közé.

Egy ilyen éjszakán a szomszéd sötét utcából Báránykák is átjöttek hozzánk tüzet ugrálni. Nem örültünk nekik túlságosan, mert elég izgága fiúk voltak, a nagyanyjuk nevelte és nagyon is szabadjára engedte őket, ő nevezte a két testvért „báránykáimnak”, ezek után mi is Báránykáként gúnyoltuk őket. A név nem nagyon illett rájuk, bár az egyik alapjában véve jólelkű gyerek volt, ezért őt Fehér Báránykának hívtuk, a másik viszont alattomos képű volt és hajlamos mindenféle gonoszkodásra, őt ezért Fekete Báránykának hívtuk. Ő volt az, aki konzervdobozokat kötött a kutyák farkára,

ami nem csoda, bizonyára nagyon fájtak a sebei.

De aztán kiderült, hogy nem a fájdalom miatt nyüszít. Egy egész évet kell várnom, mire ismét átugorhatom a tüzet — panasolta könnyes szemmel. — Nagyon sötétek lesznek addig az éjszakák.

Akkor közrefogtuk és fölemeltük Fehér Bárányka és én. Fekete Bárányka a nyakunkba kapaszkodott, mi pedig nekiiramodtunk és átugrottuk vele a tüzet. Nehéz volt fekete Bárányka, nehéz volt cipelni és ugrani vele, de háromszor átugrottuk a tüzet, és mindig a szabályos irányból.

Aztán a felnőttek péter-páli almát szórtak a tűz közé, mi jóízűen ettük az almát, a tűz még mindig magasra lobogott, Fekete Bárányka nem nyöszörgött tovább. Abban az évben nem rakott jancsiszöveget a kertészlányok ösvényére. Igaz, később még elkövetett néhány komisz dolgot, de a tűzgrálságnál mindig rendesen viselkedett, mindig a szabályos irányból ugrott.

A Krisztus katonái a Görbe utcából c. kötetből

Idei táborunk kerettörténete a Leleményes Hugo c. regény, ill. film lesz. Kiss Ulrich jezsuita atya blogjában ennek az ifjúsági filmnek is figyelmet szentel. Ezt szeretnénk megosztani olvasóinkkal lapunk hasábjain (A szerk.)

Leleményes Hugo

Az 5 Oscar díjas „*Leleményes Hugo*”, nem pusztán gyermekfilm, nem is a 3D reklámja, mint ahogy az alapul szolgáló „*Hugo Cabret*” című Brian Selznick könyv sem pusztán egy újabb gazdagon illusztrált mesekönyv. Martin

Scorsese nem átalítja ifjú nézőit humanista filozófiával traktálni, nevezetesen Arisztotelész teleológiájával. A magányos árva fiú, Hugo Cabret bizonyítja: a munkában talál inspirációt és bemutatja, hogyan lehet a technikában és a könyvekben egyszerre hinni a XX. század első felében, a húszas években, túl az I. világháború nagy világégésén. Harry Potter után ez a könyvszeretet kevésbé tűnik vakmerőnek, de mégis: Hugo és kis barátnője a könyvekből merít erőt. Igaz, erre a nem épen önszántából iskolakerülővé vált fiúcska nem saját tapasztalata vagy döntése folyamán döbben rá, hanem a búbajos barátnő, Isabelle vezeti be gyöngéden, de határozottan a könyvek mesés világába. Hálából a kalandért, hogy a fiú elvezeti a technika világának színpalái mögé, ennél nagyobb kalandot kínál neki a könyvekben, melynek bolondja.

Ja, és a barátság! A film/regény a barátságot is rehabilitálja, és nem csupán a bimbózdó gyermekszerelem képében mutatkozik be, hanem két hóbortos öreg képében is, akik titokzatos módon a pályaudvar lakói, akiknek barátságát – amúgy gyerekfilmesen – két tacsókutyá

pecsételi meg. De az amúgy gyerekgyűlölő inspektor, akit Sacha Baron alakít mesterien, és a virágáros leány ügyefogyott közeledése is olyan szemérmes, hogy szinte nem is merek szerelemről beszélni. Végül a titokzatos játékkereskedő (aki valójában egy némafilmes bűvész, Georges Méliès) és a kisfiú is barátok lesznek. De még az automaton, a Kempelen Farkas-i rangú titokzatos robot „szívét” is a szív alakú kulcs nyitja meg. Eközben egy óraműn keresztül tekintünk mind a havas párizsi tájra, mind a pályaudvar belső forgatagára, a sok sietős emberre is. Újabb jelkép, melyet szerintem a gyerekek is megértenek, akikkel érdemes elbeszélgetni a filmről. Mert valahol ott kísért a Newton-i nagy Órás árnya, és ez nem lehet képzelődés részéről, hiszen az óra váltja ki a kisfiúból az elmélkedést az élet értelméről. *Mindennek van célja* – vonja le a következtetést az óramű szemléléséből, melynek egyetlen kereke sem felesleges, majd tovább okoskodik: *Tehát nekem is*. Bizony. Ide Edmund Burke fenti mottója: *Olvadni elmélkedés nélkül, olyan, mint enni emésztés nélkül*. És most kaptunk egy megemészthető és gondolkodásra készítő filmet. Szép feladat a szülőknél és a gyerekeknél egyaránt.

Pilinszky János:

Halak a hálóban

*Csillaghálóban hanyódunk
partravont halak,
szánk a semmiségbe tátog,
száraz úrt harap.
Suttogón hiába hív az
elveszett elem,
szűrő kövek, kavicsok közt
fuldokolva kell
egymás ellen élnünk-halunk!
Szívünk megremeg.
Vergődésünk testvérünket
sebzi, fojtja meg.
Egymást túlkialtó szónkra
visszhang sem felel;
öldökölnünk és csatáznunk
nincs miért, de kell.
Bűnhődünk, de bűnhődésünk
mégse büntetés,
nem válthat ki poklainkból
semmi szenvedés.
Roppant hálóban hanyódunk
s éjjélkor talán
étek leszünk egy hatalmas
halász asztalán.*

Krisztus nélkül

Krisztus az út -
nélküle nincs célod.

Krisztus az igazság -
nélküle tévelyegsz.

Krisztus az élet -
nélküle halott vagy.

Krisztus a világosság -
nélküle sötétben vagy.

Krisztus a szőlőtőke -
nélküle elszáradt venyige vagy.

Krisztus a szikla -
nélküle futóhomokra építesz

Krisztus az élet kenyere -
nélküle éhez.

Krisztus az élet vize -
nélküle szomjan halsz.

Hallotta?

LENYŰGÖZŐ FILM KÉSZÜLT A PREMONTREI SZERZETESEKRŐL – VIDEÓ!

Stílusában és tartalmában is különlegesen értékes filmmel jelentkezett az ODPictures és a ShoeShine csapata, akik a premontrei szerzetesrendet mutatták be – érdemes megnézni hogyan!

Rendkívül igényes és szenzációs képi világgal tarkított filmet készített az ODPictures és a ShoeShine csapata a premontrei szerzetesrendről, amelyik jövőre ünnepli fennállásának 900. évfordulóját. Az alkotás különleges módon mutatja be a fehér rendi ruhát viselő szerzeteseket, akik többek között az oktatásban jeleskednek, Magyarország több településén is.

Az ODPictures többi alkotásához hasonlóan ezúttal is törekedtek a film készítői, hogy különlegesen igényes képi világot tárjanak elénk, de figyelemreméltó a narráció nélkül megoldott, remek történetmesélés is.

A filmben megszólal Fazakas Z. Márton csornai apát is, aki érzékletesen mutatta be, hogy mitől különleges a premontrei nevelés:

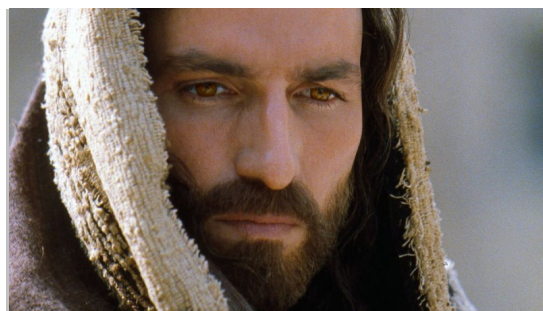
“Van egy olyan iskolánk, ahol csak szociális problémákkal küzdő gyermekek vannak, ez a keszthelyi szakgimnáziumunk. Nagy kihívás, mert nem könnyű feldolgozni, ha azt látod, hogy hétfőn úgy jön vissza a gyermek, hogy fel van hasadva a bőre, mert úgy megverték a hétvégén. Nagyon nehéz ez! Lehet, hogy például kiválóan megtanítjuk matekra – de ez kevés: ha a mi iskoláinkban csak ennyit értünk el, akkor zárjuk be őket. A matekot egy ateista is kiválóan meg tudja tanítani. Ha az a gyermek nem kap valami többletet, akkor nem kell nekünk iszonyatos pénzeket és energiákat rápazaralnunk az iskolák fenntartására.”

A vidám természetű apát tabukat is döntöget, hiszen sokan azt hiszik, hogy szerzetesnek lenni egy középkori dolog. Ilyenkor szerényen előveszi csúcstelefonját, hogy rádöbentse az embereket: ő is a mai kor gyermeke:

“Legtöbbször úgy gondolnak egy szerzetesrendre, mintha egy ősi ócska maradvány lenne, és néhány szegény ember nem találta a helyét, ezért bemenekültek egy kolostorba. Azt hiszik, hogy egész nap iniciálékat másolgatunk. Amikor észreveszik, hogy én is előveszem az iPhone telefonomat – amelyet ajándéka kaptam, mert ennyi pénzt nem adnék érte – akkor látom, hogy lefagynak. Ilyenkor meg szoktam kérdezni, hogy “miért, mit gondoltál, hogy pennával írok egész nap?”... “

A premontrei örökség című film rendezője Huszár Domonkos, míg a producer Bazsik Ádám.

Forrás: Internet

Mi nyugtalanít téged jobban?

Ha egy lélek elkárhozik - vagy ha egy kis karcolás van az új autódon?

Egy elmulasztott istentisztelet - vagy hogy kertedben vetésed lassan nő?

Hogy gyülekezeted nem gyarapszik - vagy hogy még nem olvastál újságot?

Ha egy jó bibliaórán nem vettél valamiért részt - vagy hogy kedvelt TV programodat még nem nézhetted?

Ha munkáddal kevésbé segített a miszsiót - vagy hogy a fizetésted csökkent?

Ha gyermekeid kellenlenül mennek a gyülekezetbe - vagy ha nem pontosak az iskolában?

Ha az elveszett embermilliókra gondolsz, mert Jézus Krisztus még nem ismerik - vagy az a tudat, hogy te még nem vitted annyira, mint a szomszédok?

Légy őszinte, mi nyugtalanít téged jobban?

“Mert mit használnak az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? Vagy mit adhat az ember váltságdíj a lelkéért?” (Mt 16,26)

Kő András

Isten látni fogja

Pilinszky János írja: „Az imádkozó embert módkban áll megmosolyogni. Az imádság mégis pótolhatatlan, semmi egyéb nem helyettesíthető.”

Írom ezt akkor, amikor az idei húsvéton talán soha nem tapasztalt módon és méretekben hangzik majd el a Mi-atyánk, a keresztény világ legismertebb imádsága. (Egy áprilisi cikk átvétele. A szerk.)

Semmi sem nyilvánítja ki jobban az evangéliumban az imádság abszolút szükségességét, mint Jézus életében elfoglalt helye. Gyakran imádkozik a hegyen, egyedül és elvonulva, még akkor is, amikor „mindenki őt keresi”. Helytelen lenne azonban ezt az imádságot csupán az Atyával való csendes együttlét vágyára leszűkíteni: az ima Jézus küldetésére vonatkozik vagy a tanítványok nevelésére, akiket Lukács négy helyen is említ.

„Történt pedig egyszer, hogy [Jézus] valahol éppen imádkozott. Amikor befejezte, egyik tanítványa kérte: »Uram, taníts meg minket imádkozni, mint ahogyan János is megtanította tanítványait.« Erre így szólt hozzájuk: »Amikor imádkoztok, ezt mondjátok: Atyánk! (Abba.) Szenteltesd meg a neved. Jöjjön el az országod...» Jézus arámi nyelven mondta el imáját. Az eredeti nem maradt fenn, de korai görög, latin és egyéb fordításokra támaszkodva rekonstruálták a szöveget. Jézus a Gecsemáné-kertben elmondott imájában az hangzott el: „Abba”, s ezt adta át tanítványainak. Az Atyával való páratlan kapcsolatát mintegy kitarja, sőt fölkinálta a tanítványoknak. Jézus az utolsó vacsorán is imádkozott. Ritkán mondta: „Imádkozom.” Rendszerint inkább: „Kérem”, egyszer pedig: „Akarom.” Vajon Leonardo, az Utolsó vacsora festője a három év alatt, amíg műve készült, hányszor imádkozott munka közben? Mondta-e néha, hogy „Padre nostro nei cieli...” Nem tudjuk, de életét ismerve biztos vagyok abban, hogy imádkozott. Beszélt-e Jánoshoz, Júdához, Péterhez és a többiekhez, ami már imával felérő cselekedet volt. És hogyan viszonyult a tanítómesterhez, Jézushoz? Vajon átjárta-e néha a szorongás, a félelem attól, amit éppen megörökített, még ha igyekezett is a szépséget a jósággal egyesíteni. Merre jártak a gondolatai? Emlékszem, hogy gyerekkoromban, amikor beavatott ministránsként valami miatt egyedül tartózkodtam a templomban, féltem attól a csendes miliótól, ami körülött. Az összeolvasott könyvek miatt féltem egyedül a harangtoronyban is. Leonardo a nyugtalanságokat tükröző arcokat szembeállította a nyugalmat sugárzó alakokkal. Ezen az átváltozáson mentem keresztül én is, amíg felnőtté nem váltam. A festő egyik kortársa, aki fiatal szerzetesként a kolostorban élt, mesélte, hogy Leonardo gyakran már kora reggel az állványra kapaszkodott, és napnyugtáig nem tette le az ecsetet a kezéből, mit sem törődve étellel, itallal. Aztán napok múltak el anélkül, hogy hozzányúlt volna a festményhez, miközben órák hosszat állt előtte, és elmélyülten vizsgálta. Egyre erősödik bennem az érzés, hogy – Pilinszky János szavaival – ebben a „meleg csendben” Leonardo „Isten dicsőségének,

feltámadásának, eljövételének és minden egyes látogatásának elvételmenten ismertető jegyét” élte át munkája közben, ami imára készítette. Elképzelhetetlen másképp!

Amikor Leonardo kortársát, Michelangelót megkérdezték, miért dolgozik olyan szorgalmasan a Sixtus-kápolna egyik sötét sarkán, amelyet soha senki nem fog látni, azt válaszolta: „Isten látni fogja.” Alighanem ez hatotta át a nyilvánosságnak készült Utolsó vacsora festőjét is, akinek a gondolataiban végig ott lehetett a láthatatlan Isten tekintete.

Ő meg én

Aki Engem eszik, én általam él (Jn 6,57).

Az Oltáriszentség: személyes találkozás lehetősége Jézus Krisztussal. Hiszed ezt?

Jobban már nem tudok szeretni - ez a mottó áll az Úr részéről minden szentáldozás fölött.

Mindig a hit felindításával közeledj az Oltáriszentséghez, különösen ha fásult vagy, és minden elködösödött benned.

Úgy várd az Urat, mintha legjobb barátod elé sietnél az állomásra.

Nagy kár lenne, ha azért maradnál el az Úr Teste vételétől, mert nincs benned semmi érzés.

A tűzhöz éppen akkor megyünk melegedni, amikor dermedtek vagyunk.

Az igazi áhítat: az akarat készsége. Teljesen elegendő. De felelős lehetsz a szétszórtságért magad is: aki például regényt hagy félbe, és úgy rohan szentmisére, nehezen fogja összeszedni gondolatait.

Ha benned igazi a szeretet, akkor nemcsak kötelező alkalomkor vagy valamit "kikönyörögni" lépsz be a templomba, hanem azért is, mert igényed van rá, mert egyszerűen "látni akarsz" az Urat.

Ne feledd, hogy Jézusnak igazi, meleg emberszíve van, mely viszontszeretetet vár tőlünk.

Neked is jólesik a szemekben felcsillanó öröm, vagy a hálás kézzorítás, ha szívességet tettél, a "köszönöm" szó tőlünk is megilleti az Urat.

Könnyű turbékolni a szentség ház előtt, de mit teszel, ha Jézus testvéreink mögött jelentkezik?

Imádság idején te viszed a szót, vagy adsz időt az Úrnak is, hogy megértesse magát veled?

Amikor nagyon fáradt és zaklatott vagy, tedd ki magadat az Oltáriszentség sugárzásának. A Szentírás feljegyezte az Úrról, hogy erő áradt ki belőle. Árad ma is!

Nem lehet eléggé ajánlani azt a szokást, hogy már este előkészülünk a másnapi szentáldozásra. Ezzel nemcsak szép befejezést adunk a napnak, hanem felhasználjuk a lelkiélet javára azt az általános tapasztalatot, hogy az este olvasott vagy tanult dolgok a pihenés óráiban dolgoznak bennünk.

Beszélgetés hit- ről, szolgálatról Molnár F. Tamás mellkassebész

Az Eucharisztia ünnepléséről, a járványhelyzetben igen fontos reményteli üzenetről és arról, hogy mire érdemes most leginkább figyelni, Molnár F. Tamás orvosprofesszor adott interjút a Pécsi Egyházmegye munkatársainak.

– Professzor úr, nyilván valamennyiünk ránehezedik a jelen járványhelyzet, kit-kit más-ként tesz próbára. Nagy fájdalommal vettük tudomásul, hogy idén húsvétkor nem tudunk a szokott módon ünnepelni. A hívek hozzászoktak ahhoz, hogy az Egyház kiszolgálja őket, de most mindenkinek a maga identitásához kellett megtalálnia azt, amit egy szép liturgián megkaphat. Ön hogyan ünnepelte a feltámadást a számos fontos feladata mellett?

– Valóban fáj, hogy nem tudunk a szokott módon ünnepelni. Vajon az ünnep nem éppen az, hogy kilépünk a megszokásainkból? Nem tudtuk hozni az évtizedes rutint, a szertartásokat, a konvenciók szokott rendjét, hogy aztán önfeledt csokinyulazással, locsolással és ki-ki epegörccsel és/vagy másnaposságjal zárja le a négy napos „kellemes húsvéti ünnepet”. Kellemes a lábvíz, mondta papbarátom: a mi ünnepünk áldott. A vírus magunkra hagyott minket magunkkal, nincs menekvés önmagunk elöl. A karantén eredeti értelmű negyven napja Krisztus negyven napjára emlékeztet. A hívek hozzászoktak a „kiszolgáláshoz”, és aki nem volt megelégedve a „szolgáltatással”, az elpártolt. De az Egyház nem szerviz, hogy kerekét cseréljen, gyermekmegőrző legyen, esetleg a lélek tengelyében keletkezett görbületet a maga speciális módszereivel kiegyenesítse. Szolgál, de nem szolgáltat. A hívők

együttese nem passzív nézőközön-ség, nekünk közösségnek kellene lennünk. Nagy tanító ez a COVID-19. Tetszik, nem tesz, a vírus is Isten teremtménye.

Katolikusként, keresztényként nincs fontosabb feladatom, mint a feltámadás misztériumában lévő részesezés, részvétel.

Az sok mindentől függ, hogy mikor milyen formájában részesülhetünk benne. Volt idő, hogy sebészként ügyeltem azon az éjjelen, más élet-ének és halálának mezsgyéjén, Krisztust hívva segítségül. Volt, hogy a tagadás éjszakájába vetett a kétség. Volt, hogy a felszíni mintaszerűség alatt a mélyben kongott az üresség.

A legemlékezetesebbek valószínűleg azok a skóciai nagyheti zárándoklatok voltak, amelyeknek értelmét, célját a feltámadás adta Iona szigetén. Idén a Scottish Cross 150 mérföldes gyalogutat kisajátította

magának a vírus. A szervezők – Fr. Sten lengyel atyával együtt – egy virtuális zárándoklatot tartottak, kezdve a virágvasárnap. Találkozásaink a ZOOM révén a virtuális térben zajlottak, közösen imádkoztunk. A stációk elmékedéseit emailen küldték körbe. Én a nagyhét zömét Győrött, a kórházban töltöttem munkával, onnan csatlakoztam esténként. Még a nagycsütörtöki lábmosás rituáléja is sor került – holott egyikünk Londonban, a másik Pomerániában, a harmadik az USA-ban volt, mi pedig itt Magyarországon. A nagyszombati vigília volt a legszebb, mindenki otthon, a kamera előtt gyűjtötte meg a maga gyertyáját. Különös érzés volt, hogy a tőlem 500 méterre lakó lánnyal, akivel korábban a való-ságban is megjártuk a skót szigetet, és akitől most a karantén elszakított, a számítógép terein osztoztunk. De elvégre a Szentlelket sem látom, mégis van, nem igaz? Azt is mondhatnám, a dolgokat fon-

tossági sorrendbe állítva, hogy a feltámadás ünneplése mellett dolgoztam is, de a helyzet inkább úgy áll, hogy a kettő egy; nem tudom, hol ér véget az egyik, s kezdődik a másik. Megajándékozott ember vagyok.

– A Petz Aladár Egyetemi Oktató Kórház Járványügyi Operatív Törzsének tagjaként, egyúttal keresztény emberként mit mondana a hívő közösség számára, mivel nyugtatná meg őket?

– Azzal nyugtatnám a pécsi híveket, hogy nincs szükségük rám, nincs szükségük a vigasztaló szavaimra.

Ha nem hallgatnak Szent Pálra, ha nem hallgatnak az őt idéző Ferenc pápánkra, akik a „Ne féljete!” krisztusi üzenetet adják át – akkor én ugyan mit tudnék ehhez még hozzátenni?

Hacsak az orosz népmese módján nem, amikor a répat kifelé hiába cibáló családhoz utójára csatlakozik a templom egere – s a nagy sárga zöldség végül kiszakad a földből. Ha így hozzá tudok járulni a félelem ezen odvas fogának kirántásához, akkor persze. A győri centrum a pécsi egyetem oktatókórháza, a sebészet és a kardiológia pedig egyenesen tanszékünk. Megyei és regionális feladatokat látunk el, egy operatív törzs vezet a munkát. Ez egy nagyon izgalmas, szép feladat, célja a veszteségek minimalizálása, a gyógyító-ápoló munka szervezése, irányítása. Ehhez pedig minden anyagi és szellemi forrás adott. Kellő rálátással a nemzetközi viszonyokra, azt kell mondanom, hogy sokkal szívesebben leszek COVID-beteg Pécsen vagy Győrött, ha az Úr úgy látja jónak, mint lennék New Yorkban vagy Londonban, nem beszélve Madridról vagy éppen Milánóról. Éppen a múlt évi Püspöki Szabadegyetemen hallhatták Kanizsai Péter tanár urat, a pécsi sürgősségi osztályról. Az ő és a hozzá hasonlók miatt én itthon vagyok nyugodt. Miért van az, hogy most mindenki hazafut, mint a megriadt csirkék, ha jön a vihar?

Folytatás a másik oldalon!

– A Pécsi Egyházmegye Szabadegyetem programsorozata következetesen a NEK jegyében kínál előadásokat a szentségimádással kapcsolatban. Az Ön áprilisi előadása milyen kontextusban fűződött volna a témához?

– Ha az ember a katolikus hitéről kénytelen beszélni, és valahogy sikerülne kikerülni az Eucharisztia kérdéséből, akkor vagy nem katolikus, vagy nem a hitről beszél. *Bárhonnan is közelítsen, ide ér, hitünk centrális paradigmájához.* Én klinikus orvos-tudós vagyok, gondolom fellengzősen magam, a lélegző, lélekző, szenvedő emberrel foglalkozom, nem sejtekkel vagy molekulákkal. Sebész vagyok, azaz a gyógyítás véres útját járom. Ebben az értelemben a megtestestült Isten Fia testével és vérével is kölcsönösen elválaszthatatlan függésben vagyunk, tetszik, nem tetszik. Van, hogy nem tetszik, persze, perlekedik az ember. Ekkor az az angol – talán ír – mondás jut eszembe, ami így szól: „ha úgy tűnik, az Úr távol van, szerinted ki mozdult el?”. Nem könnyű dolgok ezek. Számomra a szentség testi aspektusa, hivatásom miatt is, különösen jelentős. Történész éneket a Szent Grál, Jézus vérenek edénye ragadta meg. Ez gyermekkorom óta, az Arthur-mondakörrel való megismerkedésem idejétől kísért. Az emberi viselkedés a szélsőséges helyzetekben, mint amilyen a háború is, mindig izgatott. Az orvoslás nagyon sokat köszönhet az ilyen katalizmáknak, csakúgy, mint a ragályoknak. Kevés érdekesebb szituáció van, amelyben a hit, a halál, vagy éppen a szenvedés ilyen karakteresen jelen meg. Ebben a tekintetben az adrenalinom rabja vagyok. Egyházunk 20. századi történelme nagyon izgalmas történetekkel szolgál ebben a szegmensben is. Az emberi mivolt különösen érdekes rétege a játékos énünk. Mióta az eszemet tudom, imádok játszani. A játékban, ebben az igen magasrendű emberi tevékenységben óriási tanítási potenciál rejlik, melyet a keresztény hitünkre való megnyitásban is fel kell használni. Reményem szerint a nagymisé szét-

rajcsúrozó, mert nem értő, kezelhetetlennek tűnő kis emberek is megfoghatók a végén. Hanem jól játszani is meg kell tanítani a gyerekeket, de nem ügyölgve. A gyerekek azonnal megérik az alságot, taszítja a hamis, a giccs. Őszintén kell közelíteni felé, minőségi módon és anyagokkal kell megfogni, hogy érdekelje, megértse, mit csinálnak azzal a csillogó kehellyel, meg a tányérral, miért csilingelnek ott elől... Földi létünknek a művészetek adnak szép keretet. Hozzám legközelebb az irodalom áll. Az Eucharisztia nagyszerű regényeknek ad külön értelmet. Kedvenc katolikus író, Graham Greene nélkül nem tudom elképzelni, hogy beszámoljak az Oltáriszentséghez való viszonyomról. Hát nagyjából ez lenne az előadásom kontextusa.

– Mi most a legfontosabb személyes tapasztalata a szentségimádással kapcsolatban?

– A hiány a legfontosabb és legérdekesebb személyes tapasztalatom. *Hogy mennyire tud hiányozni a szentmise.* Én nagyon sokat utazom hétvégén is, és van, hogy széthullik a napirendem. Nem is vagyok eléggé fegyelmezett. Van, hogy csak ügyel-bajjal, néha kelletnél, és van, hogy sehogy sem érek oda a misére két város között. Most, hogy hiába vannak nyitva a templomok, de nincs mise, megtanultam, mi az a hiány. Nagy tanár a COVID-19. Nem vagyunk egyfor-

mák, én nem vagyok alkalmas a magányos kontemplatív imádságra, szentségimádásra egy templomi padban. Talán egy erdei kápolnában, kívül a napi rohanáson – igen, de a gyors váltásra alkalmatlan vagyok. A legfontosabb tapasztalatom tehát a hiány masszív megtapasztalása, a kollektív szentségimádás iránti vágyra való ráismerés.

Molnár F. Tamás a PTE Általános Orvosi Kar Művelési Medicina Tanszék létrehozója, egyetemi tanára, a Magyar Tudományos Akadémia doktora, okleveles történész, a Petz Aladár Egyetemi Oktató Kórház sebésze, a Járványügyi Operatív Testvéreinek tagja.

Forrás és fotó: Pécsi Egyházmegye

Mit rejt a kagylóhéj?

Elhívás

Ne kérdezd: Kaptam-e elhívást?

- hanem valld: Az Úr tanítványa vagyok.

Ne kérdezd: Meddig várhatok még?

- hanem: Mikor kezdhetek hozzá?

Ne mondd: Alkalmatlan vagyok:

- hanem: Az Jézus alkalmassá tesz!

Ne mondd: Lám, mi mindent feladtam!

- hanem: Íme mennyit nyertem!

Ne kérdezd: Helyeslik-e lépésemet:

- hanem: Istentől lesz jutalmam.

Ne mondd: Félek a küzdelemtől, bajjuktól.

- hanem tudd: Isten ereje erőtlenségeinkben nyilvánul meg.

Így vallott Studd Károly, a 19. Század áldott és kipróbált misszionáriusa.

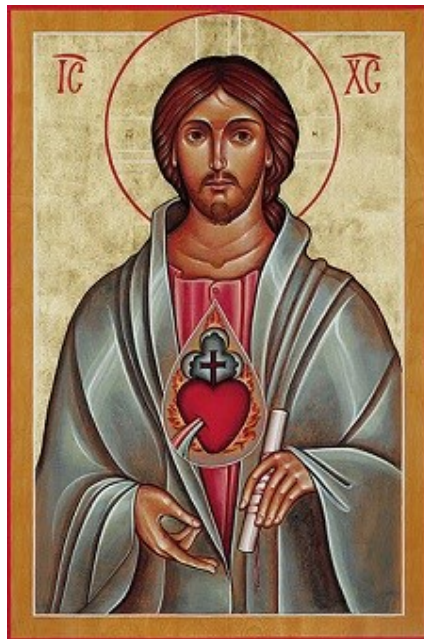
Jézusomnak szívén...

Ha az ember kerülni szeretné a napi politika békalencsés posványát – tisztelet a jóért küzdőknek! – akkor is megesik vele olykor, hogy belecusszan a gödörbe, s takaríthatja magát. A nagyja, a sár, a rohadó levelek, a döglött békák meg hasonlók aránylag hamar letisztíthatók, de a szag, amilyen rejtőzködő, olyan szívós. Nehezen hagyja el, amit megkaparintott. Miként az illatok könnyedén és láthatatlanul járnak át a mezőket meg a kerteket, ugyanerre törekszik a büdös csalafintaság is, gyakran a gonoszsággal karöltve. Akkor persze már nem szellős, enyhén fintorogtató beugratás, vagy szellemes tréfa a csípősebb fajtából, hanem gránitkemény gaszág, ami új állaga ellenére képes látszólag légies hadmozdulatokra.

A teremtés tökéletességére vall, hogy a bűn ugyan igyekszik a maga nemében hibátlan meg erős, sőt édes erénynek mutatkozni, mégsem sikerül neki soha hosszabb időre megvetni a lábát. Ennek történelmi és egyik friss politikai példája a sorosizmus, ami behálózott sok millió tanult mai embert, akik készséggel buktak mesterük csalijára abban a hiszemben, hogy az általa eléjük vetített új társadalom csudálatos lesz, különb elődeinél lásd: nácizmus, kommunizmus, stb, tökéletes is lesz, egy szóval: jó. Végtére is a fejlődés megállíthatatlan, mert minden jel szerint örökkévaló.

Tényleg? Itt közbevetjük, de részletes tárgyalását egyelőre elhalasztjuk, hogy ne vágjunk saját szavunkba. Most legyen elég annyi, hogy a megújulás lepleben fáradhatatlanul tetszelgő sorosizmus emberi találmány létére isteni – földi törvények fölé emelkedő – kinyilatkoztatásnak állítja be magát. Ebben is követője Marxnak, Hitlernek és a többi hasonzorú-

nek és egytestvér korunk, Gazdaságkor hírhedett alapeszméjével: az istentagadással, és annak társadalmi-politikai fejleményeivel, a kommunizmussal, a nácizmussal, a konzumidiotizmussal, a kapitalizmussal stb. Érdemes kiemelni, hogy ezek az izmusok ugyanarról a trágadombról táplálkoznak. Éppen ezért azonos a lényegük, hiszen mindnyájan korunk egybevévő társadalmi-gondolati fejleményei. Ha legalább ennyit észreveszünk, akkor elkezdhetünk gondolkodni és dolgozni a megoldáson.

A föladat nem könnyű. Leginkább azért nem, mert folyamatosan érezni fogjuk, hogy külső támogatásban aligha reménykedhetünk, hisz korunk fönnforgó erői látszólag nem bűnözők, hanem ellenkezőleg: a hibák, a társadalmi igazságtalanságok és hasonlók fölszámolásán fáradoznak a francia forradalom óta. Persze – ha jól megvakarjuk – akkor láthatjuk, hogy leginkább a gazdaság, a haszon, a nyereség, az átejtés, a bepalizás és hasonlók udvartartásában sürgölődnek. Tehát ellenünk működnek! Akkor is, amikor emberbarátoknak mutatkoznak. Ekkor rántják el magukhoz a gyanútlan sóvárgót, aki elfeledte a Kinyilatkoztatást, hogy egyetlen reményünk a mi

Atyánk és az Ő családja lehet. „Jézusomnak szívén megnyugodni jó.”

Másutt nem is lehetséges! Karácsonynak a világ gyökeréből eredő üzenete a parányi, magatehetetlennek vélt betlehemi csecsemőszív, melyen az egész emberiség megnyugodhat és boldogságra lelhet.

Czakó Gábor

A szeretet csókja

Richard Selzer orvos Halálos leckék című könyvében (Touchstone Books, 1987) leír egy kórtermi jelenetet, melyt az követően játszódik, hogy műtétet hajtott végre egy fiatal nő arcán:

Ott állok az ágy mellett, amelyben a fiatalasszony fekszik... arca, mint műtét után... ajka bénán görbül... bohócszerű.

Az arcidegnek egy kis ága, az egyik szájjom el van vágva. Mostantól fogva így fog kinézni. Szinte megszállottan követtem az archús görbületeit, állíthatom. De ahhoz, hogy eltávolítsam az arcban lévő daganatot, át kellett vágnom ezt a kis ideget. A nő fiatal férje a szobában van. Az ágy másik oldalán áll, és úgy tűnik, hogy ők teljesen a maguk világában vannak az éjjeli lámpafénynél... tőlem elszigetelten... meghittén.

- Kik ők? Kérdezem magamtól... a férfi és ez a fanyar arc, amelyet én csináltam; akik olyan gyöngéden néznek egymásra és érintik meg egymást. A fiatalasszony megszólal:

- Mindig ilyen marad a szám? - kérdi.

- Igen - válaszolom. - Azért van ez így, mert az ideget el kellett vágni.

Bólint és hallgat. De a fiatalember mosolyog.

- Nekem tetszik - mondja. - Olyan pajkos.

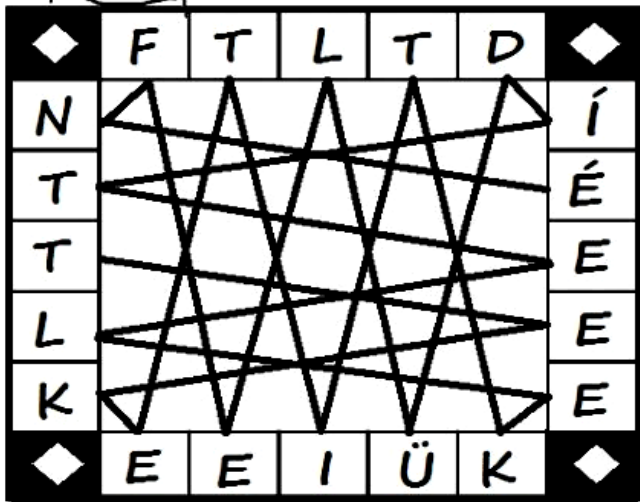
Azonnal rájövök, ki ő. Megértem, és lesütöm a szemem. Senki sem bátor, amikor Istennel találkozik. A fiatalember nem zavartatja magát, lehajol, hogy megcsókolja a görbült ajkát, és én elég közel vagyok ahhoz, hogy lássam, hogyan torzítja el saját ajkát, hogy a feleségéhez igazítsa... hogy megmutassa neki: a csókjuk még mindig a régi.

G y e r m e k o l d a l

Mt 11,28 8

Jöjjetek hozzám
mindnyájan

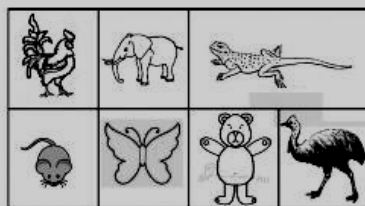
BETŰFONÁS

BETŰFONÁS Keresd meg a fonal elejét,
és olvasd el, mit tesz Jézus azokkal,
akik hozzá mennek!

KÉPES KÖSZÖNTÉS: A hiányzó szavakat a rajzok kezdőbetűiből
állíthatod össze. Na hogy szól?

Urunk Jézus Krisztus

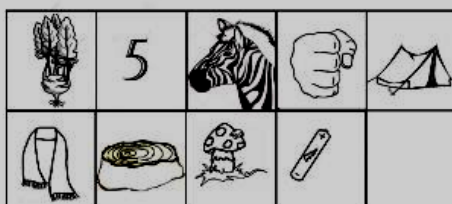

Isten

és a

Szentlélek

legyen mindnyájatokkal!

2Kor 13,11-13

Hát megint itt vagyok, Uram,
Romantikusan, nyakamat kitörve
Az égre nézek...
Fantasztikus, hogy ilyen jó vagy matekból,
Tutira minden csillagot megszámláltál,
Mikor alkottad.
De miért kellett ilyen magasra raknod?!
Mondjuk megértem,
Tartani kell a social distancing-et,
Pláne ezekben a nehéz időkben,
Meg aztán, gondolom gondoltad,
Nézzen csak fel rá(m) gyönyörködve
Az a kis gombostűnyi emberke.
A helyedben amúgy én is szívesebben lagnék odafönt,
Melengetné szívemet a Miatyánk
Első pár sora,
De azért néhányszor meglátogatnám
A teremtés gyöngyszemeit,
Minden fajok legnagyobb-bikát,
Az embert.
De aztán eszembe jut, hogy
Biztosan könnyebb lehet
Lógatni a lábad a trónusról,
Nézni, ahogy "a gép forog",
Közben limonádét kortyolgatva pihenni.
Akárhányszor megérezem a gondviselésed,
Mindig rácsúfolsz erre.
Mert te nem unott Isten vagy,
Hanem fantasztikus, hatalmas, izgalmas,
A világ legnagyobb kalandora,
Irgalommal teli, segítő,
Hűséges és odafigyelő.
De ki vagyok én, hogy törődj velem?
Ilyenkor eltűnik minden egóm,
És felváltja a te végtelen szerelmedre való rácsodálko-
zás.

A végtelen esélyek Istene vagy, Uram,
Meg hát elég jó kis neved van,
Jól meg lehet ijeszteni vele ellenségeinket,
Szuperül lehet segítségül hívni,
(Meg hiába venni)
Ha újra gázban vagyunk.
Felelősség ám itt igazgatni a teremtett világot,
Valószínű, ezért szúrjuk el olyan sokszor.
És most megint elrontottunk valamit,
És most megint csak te tudsz megmenteni,
Kibogozni ezt a hatalmas gubancot,
Amibe belekeveredtünk...
Hiszem, hogy megteszed, Uram.
Mert csak egy hajsza,
Ami elválasztott minket az Istenségtől,
Azt képzeltük, mindenhatók vagyunk.
Hát most aztán jól megkoronáztál
Minket méltósággal...
Talán újra visszatálunk hozzád,
És egy szívvel magasztaljuk
Fel szent neved.

Dömötör Zsóka
gimnazista, Nagykanizsa
egykori zsoldárénekes, sokszoros táborozó

Bölcsek ideje

MÉLYSZÁNTÁS

Pilhál György

Furcsa szerzet az ember. Ha béke van, izgalomra vágyik, ha meg beüt a baj, nyugalomért eseng. Ha nincs háború, a háborús filmeket keresi, a véráztatta krimiket. A dörzsölt szórakoztatóipar persze ismeri ezt az emberi torzulást (ismeri? – az ő találmánya, belőle él), ügyesen találja elénk a napi betevő frászt. Vagyis a vágy a háborúságra valójában manipuláció. Nem a belsőnkől jön, mi nem ilyenek lennénk – az ördög van mögötte.

Most, hogy napi hadijelentések jönnek a vírusfronttól, mit nem adnánk a békénkért... Ám csak a zord hírek érkeznek: ennyi a fertőzöttek száma, annyi az áldozatoké... A valóság váratlanul szokott a színre lépni, ilyen a természete. Vagy mégsem? A kérdés megér egy „mélyszántást”.

Balczó András, a Nemzet Sportolója mondta a járványról minap a Mandinernek: a Teremtő megsokallta, hogy a világ ennyire elfordult tőle. Ez egy figyelmeztetés, hiszen Jézus is intett már: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” Rosszul dönt, aki nélküle akar élni, tette hozzá Balczó. Meg azt is mondta, ha majd vége lesz a járványnak, már biztosan nem lehet ugyanúgy élni tovább, mint annak előtte. Úgy már biztosan nem lesz, ahogyan volt. Újraértékelődik minden.

De vajon hol találjuk meg a remény kapaszkodóját? Kikre hallgat most a járásából kibillent ember? Bölcs szerkesztő már nem a heherésző, üres celebeket hívja a tévéstudióba, rájuk biztosan nem kíváncsi ma a világ, nagyarcú Győzikekből, Fekete Pákókból sem kér. Nem az ő „gondolataik” fogják kihúzni a bajból az emberiséget. De most nem is a sikeres üzletember az, akit az ő nagy ívű karrierjéről hallgatnánk. Bölcs, csendes hangra vár az ország.

Deák Ferencet akkor „fedezte fel” igazából a nemzet, amikor az ő okos gondolataira volt szüksége a lefegyverzett, megtaposott hazának. Az önkény éveiben tőle, a haza bölcsétől remélték a járható utat, az ő higgadt szavaira figyelt a magyarság. A bajban sosem azt ülik körbe, aki a pénz révén lett valaki, hanem aki a bölcsessége okán. (Sokat elárul a korról, ahogyan Mikszáth Kálmán tudósította lapját a Tisztelt Házból: „A folyosó néptelen, hiszen Deák szól odabent.”)

A ma bölcsei azt mondják, hogy ezek a mostani eltorzult, karanténos napok, ez a parancsba kapott családi magány csöppet nem ártalmas a magyarságnak. Ellenkezőleg. Végrevalahára összekapaszkodunk, ha csak lélekben is. Együtt tanulunk a gyermekkel, este az ablaknál együtt tapasztalunk a kórházban, betegágyak mellett küzdő gyógyítók előtt, s együtt látjuk, amint mindenki adni akar: zenét, verset, mosolyt. Hitet.

Igen, minél nagyobb a baj, annál jobban egymásra találunk. A baj ezúttal békét is hoz, hazaviszi az embert. Minél zordabb a világ odakint, annál puhább a családi fészek. Az ember behúzódik a vackába, az övéi közé, újraolvas egy régi könyvet, Vivaldit hallgat vagy csak elmereng a megsárgult érettségi tablón, az elszaladt éveken. És megtalálja azt a valakit, aki végre meghallgatja. Hisz a ma embere örökké csak rohan, nincs ideje a családra, nincs ideje a sajátjaival beszélgetni, hogy létükről érdeklődni, elvégre „az idő pénz”. Pedig sokszor csupán meghallgatni kellene a másikat, rányitni öregeinkre az ajtót, beköszönni hozzájuk, azzal tennék nekik a legjobbat. A legkiválóbb orvosnál is többet segít, aki beszélget velük. Meg aztán a világ is így kerek, csak már elszoktunk tőle.

Jónak lenni tényleg jó. Ha adsz, megteelik a szíved.

Olyat is fölfedezünk most, amit eddig elmulasztottunk. Egymást. Önmagunkat. Míg lecseng a járvány, talán helyére is billen minden, mert

ahogyan Wass Albert mondja: „A világ fölött örködik a Rend.”

Az élet teljességének megértéséhez az apróságokon át visz az út – azt hiszem, ezt üzenik odafentről. Most van időnk meditálni az élet dolgain, a bölcsék intelmein, keresni és megtalálni az állandóságot. A talppontot, ahonnét betájolhatjuk magunknak ezt a kacifántos világot. Ahonnan elindulhatunk, és ahová visszatérhetünk. Balczó azt mondja, akik Isten nélkül akarják megoldani az életüket, azok biztosan kevesebben lesznek a járvány után. A bajban visszatalálunk a hithez.

VASS ALBERT: HONTALANSÁG HITVALLÁSA

Hontalan vagyok,
Mert vallom, hogy a gondolat szabad,
Mert hazám ott van a Kárpátok alatt
És népem a magyar.

Hontalan vagyok,
Mert hirdetem, hogy testvér minden ember,
S hogy egymásra kell, leljen végre egyszer
Mindenkire, aki jót akar.

Hontalan vagyok,
Mert hiszek jóban, igazban, szépben.
Minden vallásban és minden népben
És Istenben, kié a diadal.

Hontalan vagyok,
De vallom rendületlenül, hogy Ő az út
s az élet,
És maradok ez úton, míg csak élek
Töretlen hittel ember és magyar.

Botrány? – Jézus Krisztus és Müller Cecília egy rajzon

Egy félremagyarázás margójára

A közösségi médián keresztül jutott el hozzám – felháborodott keresztények kommentárjaival – egy karikatúra. Az – egyébként remekül rajzoló – grafikus műve a baloldali politikai sajtóban jelent meg. Az embernek első pillanatban öszszeszorul a torka. Miért is kell Jézust kipellengérezni? Gúnyolni húsvét után néhány nappal? Vagy bármikor? Miért kell provokálni azokat, akik hisznek benne? De nézzük csak meg jobban ezt a rajzot! Jézus a kereszten függ, a karikatúrának ezen a felén semmi kivetnivaló, semmi tiszteletlenség nem történik – a történelem legnagyobb botrányán, Jézus keresztre feszítésén túl. De azt már megszoktuk – vonhatjuk meg a vállunkat –, megszoktuk látni. Megszoktuk, hogy itt van velünk, hogy ennek a botránynak az árnyékában – és hiszszük, hogy megtisztító fényében is – élünk.

Szerző: Zászkaliczky Zsuzsanna művészettörténész

A kép bal oldalán Müller Cecília tisztifőorvos áll a sajtótájékoztatókról ismert, kaspószerű állványnál. Élő személy, kortársunk. Tiszteletlenség őt karikírozni, miközben erején felül dolgozik hetek óta? Lehet. Ez nyilván sokaknak nem tetszik. A karikatúra, a gúny mindig fáj azoknak, akik igazságtalannak tartják. Számos emlékezetes eset kapcsolódik ehhez a kérdéshez az ókori Jézus-szamártól a *Charlie Hebdo* botrányos címlapjaiig. Müller Cecília hívő keresztény. Talán ezen próbál ironizálni a szerző. Az a tény, hogy a koronavírusban elhunytak többsége esetében rendszeresen hivatkoznak az alapbetegségeikre, adja az orvos szájába az alábbi mondatot:

„Alapbetegsége függőséget okozott.”

Jézust azért feszítették keresztre, mert jósága és tanítása nem fért össze kora alaptörvényével.

„Alapbetegsége” az volt, hogy mindenkin segített, aki hozzá fordult. Betegeket gyógyított, halottakat támasztott fel, szomorúkodókat vigasztalt, és a szegényeknek hirdette az evangéliumot. A bűnben élő földön, a bűnben élő ókori Palesztinában mindezt alapbetegségként diagnosztizálták. A legsúlyosabb körkép pedig istenfiúsága volt. Kereszten kellett végeznie – emberi törvények szerint.

Jézus arcát nem látjuk a rajzon. Ahogy a feje ernyedten csüng, haja és szakála eltakarja a vonásait. *„Néztünk reá, de nem vala ábrázata kívánatos!”* – olvassuk Ézsaiást (53,2) Károli szavaival. Vagy az újabb fordításban: *„Nem volt neki szép alakja, amiben gyönyörködhettünk volna, sem olyan külseje, amiért kedvelhettük volna.”* És így folytatja a próféta: *„Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta. [...] Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg.”* Jézus „alapbetegsége” a mi betegségünk, a mi bűnünk: az emberiség bűne Ádámától és Évánól a történelem nagy bűnöseiig, Pétertől, Mária Magdolnától a politikusokig és véleményformálókig, a nagy formátumú bűnözőktől a mindennapi piti bűneiket takargatókig.

Jézus „alapbetegsége” a mi bűnünk, az egyházunk bűne és igen, az én bűnöm is. Kereszten végezte – számunkra gyógyulást és megváltást hozva a szeretet isteni törvénye szerint.

Jézus-gyalázó karikatúra? Keresztényeket csúfoló grafika? Megkönnyebbülhetünk: a blaszfémia a képen nyomokban igazságot tartalmaz. A gúny ezúttal célt tévesztett.

Átvétel a KötőSzó blogból

Arany János:

Vágy

Nem itt, nem itt van az én világom;
Más vidék az, ahova én vágyom!
Illatosabb, napfényesebb róna,
Mintha nem is az a napja volna.

Erdő, mező változatos színnel –
Mesteri kéz olyat soh'se színel:
Kék ligetek, kék hegyek aljába'
Fürödik a puszták délibábjá.

Ott van az én egyszerű tanyácskám,
Mintha most is szemem előtt látnám;
Kertem is van: talpalatnyi birtok...
Most is abban ültetek és irtok.

Csemetéim bodorodva nőnek,
Hosszú sorral mind élembe jönnek,
Örömarccal, mint hálás növendék,
Mutogatván a piruló zsejét.

Nöjete is nagyra, kicsiny fáim,
Szülőhazám kedves rónatájin:
Hadd legyen ott jó pihenésem még,
Mielőtt egy hosszabb útra mennék.

Lombjaitok hűse ha beárnyal:
Zeng fölöttem szózatot madárdal;
Ismerem én e madarat régen,
Dalt ezután is hoz az énnékem.

Egyszerű dal, egyszerű szív s lélek
Sorsosi az avatag fedélnek! –
Földi ember kevéssel beéri,
Vágyait ha kevesebbre méri.

ÍME EGY CSOKORRAVALÓ OLVASÓ- KÖRÖSEINK OLVASMÁNYÉLMÉ- NYÉBŐL

(KARANTÉNKINCSEK)

**Nemeshegyi Péter jezsuita atya könyvé-
ből szemezgetve...**

„Szent II. János Pál-
nak, amikor pápa lett,
ezek voltak az embe-
rekhez idézett első
szavai: „*Ne féljete-
k!*” Félelem és remény
között élünk. Az evan-
gélium reménység e
világ számára, amely-
ben Isten országa már

megvalósulóban van. Félnünk kell – és remélnünk. És nem szabad félnünk remélni. Az ember nem élhet remény nélkül. Egyetlen ember sem élhet a jövő távlatai nélkül... Ne féljete-
tek! Ne féljete-
tek megnyitni az ajtókat Krisztus számára, been-
gedni Őt az életetekbe, ne féljete-
tek!”

„...a három nővér, a hit, a remény és a szeretet vezeti az egész emberiségnek az állandóan előrehaladó processzióját. Bal oldalt lépked a legidősebb nővér, a hit. Biztos léptekkel halad előre. A jobb oldalon húga, a szeretet halad, jósággal telve, de ő is biztos léptekkel halad előre. Kettőjük között, kezükbe kapaszkodva pedig ott lépked a reményke. Ő még csak kisiskolás diáklány, s ha az ember messziről nézi, az a benyomása, hogy a reményke szinte el is vész a két nővére között, de ők biztos kézzel vezetik, támogatják. Am ha közelebbről vesszük szemügyre a dolgot, észre vesszük, hogy pont fordított a helyzet: a kis reményke, akire nem szoktunk odafigyelni, ez a kis semmirekellő húzza maga után a hitet és a szeretetet, ő vezeti az egész emberiség processzióját, előre, mindig csak előre, végig.”

„...az ember előtti élőlény kinézete majomszerű volt, elég csúf, és mégis, ahogy nagy nehezen kimászott a barlangból, fölne-
zett az égre, és látta, hogy gyönyörűen süt a nap, föl-
egyenese-
dett a két hátsó lábára, kitérte a karját, és elkiáltotta magát: Isten! Ezzel lett emberré.”

„Az éjszaka után mindig eljön a hajnal, és senki sem tudja megakadályozni, hogy ne keljen fel a Nap! Ezért a keresztény ember reménye egyúttal nagy várakozás is.”

„Milyen szépen is mondta Konfuciusz: Ugyanúgy örülj a másik ember sikerének, mint a magadénak, ugyanúgy akard előmozdítani a másik ember sikerét, mint a sajátodat.”

„Ha az emberek így gondolkoznának, sokkal szebb lenne ez a világ, és azt is megtapasztalnánk, hogy valóban nagy öröm megosztani másokkal a jót, a szépet.”

"Az emberi tökéletesség alaptörvénye a szeretet, amelyben átadom magam a Teremtőnek. Nem én vagyok a fontos, hanem a másik ember. Ezáltal a világ is átalakul, jobba lesz."

Nemeshegyi Péter: Szamadás a reményről című könyvéből

AZ ORVOS VÁLASZOL

Szia! Jézus vagyok. Gondoltam, rendben lesz a tegeződés, hiszen ismerlek már fogantatásod előttről. Látom, otthon vagy. Tetszik ez a „maradj otthon” kampányotok, és ahogy igyekeznek az Ember mindent megtenni a helyzet jobbra fordulása érdekében. Tetszik, hiszen én is ilyen vagyok. Szeretem, hogy hasonlítunk. Azoknak most talán nehezebb, akik nem maradhatnak otthon, mert dolguk van, sőt, feladatuk. Teljesen átérzem a helyzetüket, mert én is közéjük tartozom. Tudnod kell, hogy én sem maradhattam otthon. Ha a világmin-
denség egy kórház lenne, akkor a Föld volna a fertőző osztály. Itt volt rám szükség, hát jöttem. Még mindig itt vagyok! Szeretném, ha tudnád, hogy én építettem ezt az egész "kórházat", és benne ezt az osztályt is, amit Földnek neveztem el. Tudnod kell, hogy eredetileg nem a fertőzötteknek épült. Lakásnak terveztem, az itt élők számára. Csak később kellett kórházzá alakítani. Amikor ide kerültem, pont olyan lettem, mint bárki a kórtermekben. Egyetlen dolgot kivéve, én soha-
sem fertőződtem meg. Ember lettem. Az egyetlen egészséges, a sok beteg között. Tudsz követni? Mindig az volt a bajotok, hogy nem látjátok a főorvost. Azt mondtátok, biztosan elhagyta a kórházat, mert akkora a baj, hogy ezen már ő sem tud segíteni. Hát Ember lettem. Láthatóvá váltam, de még mindig nem láttatok. Maradtam távoli, láthatatlan... De az az igazság, hogy látható vagyok. Ti lettetek vakok, ezért nem ismertetek fel engem. Pedig nálam van a gyógyszer. Itt az ellenanyag. Ingyen van. Semmit nem kell érte fizetni. Van maszkom, kesztyűm, védőruhám, hogy ha meggyógyulsz, ne fertőződj meg újra. El kell mondanom neked, hogy ez a kórház dolog csak átmeneti állapot. Ez a hely nem az otthonod. Én azért jöttem, hogy meggyógyítsalak, és hazavigyelek. Most, hogy a tested nagyobb biztonságban reméled azzal, hogy otthon maradtál, itt lehetne végre az ideje annak, hogy a lelkedet is biztonságban tudd. Klassz a kampányotok jelmondata: „Maradj otthon!” De szeretném, ha megismernéd az én örök kampányom jelmondatát is: „Gyere haza!”

Pintér Béla blogjából

Hol vagyok otthon?

Egy jezsuita szerzetes vallomása

Kedves barátommal beszélgetek telefonon. Egy adott ponton megkérdezi tőlem: „Te hol vagy otthon? Melyik az a rendház, ahol leginkább otthon érezted magad?”

No, látod, ez jó kérdés!

Hirtelen nem is tudom, mit válaszoljak.

Az este folyamán továbbra is ezen gondolkodom.

Mi jut egyáltalán eszembe, amikor otthonról beszélek?

Egyértelmű! A budakeszi házunk, ahol felnőttem, és a nővérem, unokahúgom családjával együtt a mai napig a régi szülői házban lakik. Igen, ez az én otthonom is. És nem csak szülőházam, e lángoktól ölelt kis ország.

Az otthonhoz hozzátartozik a kő, amire léptem, hogy aznap ne feleljek az iskolában.

Az otthonhoz hozzátartozik minden út és bokor, ahol a csókok íze számban hol méz, hol áfonya.

Az otthonhoz hozzátartozik a falunk melletti Makkosmária. A kegyhely, ahová nyaranta kifutottunk reggel a barátaimmal, hogy a templomtér, az erdőszélén focizunk.

A kegyhely, ahol első misémet és az ezüstmisémet is tartottam.

A szőlőnk, amely a templom közelében fekszik, és a mai napig megvan még, bár most eléggé elhanyagolt, lepusztult állapotban; de ebben a formájában is érzem még az otelló szőlő ízét, amely sajnos azóta eltűnt a telekről.

Ez az én otthonom. Erdők, rétek. A szőlő, de leginkább az emberek, akik a mai napig itt élnek a szívemben kitörülhetetlenül.

És hirtelen előnt a hála! Micsoda ajándék és csoda, hogy közel hetvenéves koromig mindez megvan, és élő valóság.

És hogy visszatérjek az eredeti kérdéshez: melyik rendház volt leginkább otthonom? Nem könnyű a válasz, hogyha ilyen gyönyörű emlékeid vannak az otthonról.

Mégis, a sok-sok rendház és szolgálati hely mellett kirajzolódik bennem a kispesti Jézus Szíve-templomban eltöltött néhány év.

Magam is meglepődöm, hogy milyen mélyen bennem él ennek a rendháznak és templomnak az emléke. A ház utolsó közösségének voltam a tagja (P. Bálint Józseffel és P. Fábíán Istvánnal laktam együtt).

Az én plébánosi szolgálatom idején került a Jézus Szíve-templom és a ház az Esztergom-Budapesti Egyházmegye felügyelete alá.

Elfogytunk, és mivel egyedül maradtam, megszűnt a közösség. Pedig ezt a templomot P. Polgár vezetésével jezsuiták alapították.

Miért vált hirtelen olyan evidensé, hogy ez a ház volt leginkább a jezsuita otthonom? P. Fábíán István volt a plébános, amikor ideköltöztem. Innen jártam két éven keresztül Tápiószecsőre, ahol a Szeretet Iskolát működtették Szemes Zsuzsa asszonnyal. Közben István atya egyedül maradt, és átvettem a plébánia irányítását is. Pista bátyám eredeti „fickó” volt. A Balaton-közeli Somló hegyi szőlők vidékéről származott. A földművesek, gazdálkodók, szőlősgazdák egyszerű, tiszta természetét örökölte őseitől, amely a lekipásztori munkában is tükröződött. Hihetetlen puritán, mások sorsa iránt érdeklődő, melegszívű ember volt. Sallangmentes stílus, de soha rászoruló vagy hajléktalan üres kézzel nem távozott a plébániáról. Sokszor megszidta az ügyeskedőket, de mindig hagyta

magát becsapni, hogy a koldusok ne szégyenüljenek meg, és megkapják a maguk alamizsnáját.

Kispesten a szegények, betegek, idősek otthonában élők lelkipásztora volt, ezért kapta meg egy alkalommal a város díszpolgára címet.

Különösen is a szívemhez nőtt, mert nagyon hasonlított apámra. Még az arcvonásai is hasonlóak voltak: árva gyerekként ugyancsak együttérző, nem túlságosan beszédes, sallangmentes ember volt. Benne is a földművesek, gazdálkodók, iparosok tisztasága inspirált az Istenben való rendületlen hittel együtt.

Talán ezen a családi ágon örököltem a hivatásom morzsáit is.

Amikor együtt ültünk „esténként otthon” az asztalnál, és a somló borocskát iszogattuk, sokszor bennem szólt a költemény: „Borozgatánk apámmal; Ivott a jó öreg”.

Otthonossá tette még számomra ezt a helyet egy nagyon kedves lelkipásztor emléke; most a templom kriptájában nyugszik. Csanád Béla, volt professzorom, aki egy véletlen folytán itt lett eltemetve és maradt nálunk, templomunkban örökös vendégként, a Szent István-bazilika tatarozása idején. Mint kanonok ott lett volna a végső nyughelye, de azóta sem vitték át.

Béla atya kamaszéveim meghatározó lelkésze volt. Az általa alapított közösség, mely hosszú ideig a lakásában tartotta találkozóit, még most is létezik. Legutóbb tizenheten voltunk együtt egy lelkigyakorlaton.

Béla bácsi a Kalocsa környéki Akasztón született, és ugyancsak nagy becsben tartotta az ősök bor iránti szeretetét és tiszteltét.

Sokszor megkínált az otthonról hozott akasztói borocskából, melyet a kert pincéjében, ahol lakott, demizsonban őrzött.

Kiváló költő, műfordító volt. A népdalokat is jól ismerte, és gyakran együtt énekelt velünk.

Kispesthez köt a foci is. Néhány kispesti évem alatt megengedte a Gondviselés, hogy abban az iskolában taníthattam hittant, ahol Puskás Öcsi bácsi és Bozsik József is tanultak.

Ez azért fontos számomra, mert világ életemben Kispest-Honvéd szurkoló voltam. Sok barátom méltatlankodott is,

hogy a csudában lettem én sváb gyerek létemre Honvéd-drukker, mikor a környezetemben mindenki a Fradinak szurkolt.

Sajnos továbbra is a kispesti kripta teszi emlékezetessé számomra ezt a helyet, mert az egyik legjobb munkatársam, akit Szegeden ismertem meg, Buday Nelli, szülés után egy-két héttel agyvérzést kapott és meghalt. Őt is itt temették el.

Egy időben már azt hittem, nekem is ez lesz végül otthonom, de a Gondviselés tovább vitt; ők, a régiek azonban itt élnek bennem és Jézus Szívében.

„'Hetven'

*Jaj 'hetven éve' – lelkem visszadöbben,
halottjaim is itt-ott, egyre többen –
jaj, 'hetven éve' tündököl fölöttem
ez a sok élő, fényes, égi szomszéd,
ki látja, hogy a könnyem morzsolom szét.
Szóval bevallom néked, megtörténen
földig borultam s mindezt megköszöntem.”*

Köszönöm a kérdést:

„Te hol vagy otthon?

Hol van az a rendház, ahol leginkább otthon érzed magad?”

Igen! Egyértelmű a válaszom:

Jézus Szívében.

Hofher József S.J.

Szent-Gály Kata: Az érthetetlen bölcesség

Az Úr elénk imádkozta a Mi-
atyánkot
mégis, kétezer év alatt sem
tudtuk megtanulni,
ma is elhibázzuk már a har-
madik kérdésnél,
és így módosítjuk a szöve-
get:
legyen meg a mi akaratunk.
Egy régi, orosz népmese sze-
rint
az öreg paraszt
kihallgatást kért az Úristen-
től,
és panaszt tett az időjárás
ellen.
Engedd meg -- szólt,
hogy a következő esztendő-
ben
én irányíthassam a fellegek
járását.
Meg fogod látni,
sokkal bőségesebb lesz a ter-
més,
hiszen parasztember vagyok,
és tudom, mi kell a földnek.
Legyen kívánságod szerint --
válaszolta az Úr,
s ettől kezdve
csodálatosan nőtt a paraszt
gabonája.
Mégis, mikor elérkezett a be-
takarítás ideje:
kevés volt a szem, és az is
hitvány minőségű.
Az öreg paraszt ismét az Úr-
isten elé járult.
Uram, nem értem, mi történ-
hetett:
mindent megadtam,
amit csak jónak láttam.
Sütött a Nap, esett az eső,
amikor kellett --
és íme, alig van kenyérünk.
Az Úr rátette szent kezét
az öregember bánatos fejére.
Kedves fiam, jól gazdálkodtál
a fénnel,
és jól irányítottad a földre az
esőt is,
csak éppen kihagyta a ne-
héz időket,
csak elfelejtettél szelet és
vihart kérni,
pedig ezek nélkül nincs ele-
gendő
és acélos termés.
Nem baj, ha nem értjük Isten
végzéseit:
Isten azokat a saját bölcses-
ségéhez szabta.

*

A megváltás megváltoztatta
az eddigi rendet:
a bűn okozta szenvedés
beáll az üdvösség szolgálatá-
ba,
s ezentúl a kereszttel,
melyre az élet lassan fölfeszít
bennünket,
felemelhet a Földről a Végte-
len felé.
Isten nagy rom-eltakarító,
és különféle vállalati embe-
rekkel dolgoztat,
de mindig Ő a munkaadó,
és Ő a tervezője az új lakó-
háznak,
melyben otthont akar magá-
nak
a Háromság egységében.
A szenvedés mindig születési
kín:
egy Krisztussá-alakulás lehe-
tősége,

dés érdemli meg
a Kereszt nevet,
melyet szeretettel hordo-
zunk,
mint Krisztus.

*

Hidat nem építenek szórako-
zásból,
annak célja van:
az út lerövidítése,
másokhoz való eljutás.
A távolság áthidalására em-
bertől Istenig,
a testvérekig,
sőt igazi énünkhöz is,
szükségünk van a Kereszt
pallójára.
Ha így nézed:
az öröm és a fájdalom Isten
jobb és bal keze,
mindegy lesz,
hogy melyikkel ölel magához,
csak átöleljen.
A szenvedés olyan,
mint a tengerek sós vize:
ha fel tud szállni az égig,
elveszti minden keserűségét,
és áldásként hull vissza re-
ánk.
A Keresztről könnyű szép

szavakat mondani,
de akkor szeretni, amikor
rajta vagyunk:
Krisztus követésének legne-
hezebb állomása.

*

Ne félj, ha Isten keresztül-
húzza terveidet:
csak a tieidet húzza keresz-
tül,
de nem az övéit.
Az emberi élet a hit ideje,
s az Isten szeretetében vetett
hitünk
próbája az,
amikor saját,
külön bejáratú Olajfa-
kertünkben
akaratunkat hozzáadjuk az
Atya tervéhez,
és itt is Abbának szólítjuk Őt.
Ne a keresztet szeresd, az
embertelen,
hanem a Kezet,
mely válladra teszi.
Az élet érthetetlen keresztjei
lehetőséget adnak nekünk
arra,
hogy bemutassuk
az emberi értelem legna-
gyobb hódolatát
Isten szeretete és bölcsessé-
ge előtt.
Ahogyan Krisztus halálíg való
engedelmessége
életet szerzett nekünk,
úgy a mi engedelmességünk:
az egyénenként nekünk szóló
isteni terv teljesítése,
másokra is kegyelmet könyö-
röghet.
Ha nem tudsz könnyíteni ke-
reszteden:
szebb, ha úgy viseled,
hogy csak neked fájjon.
Ne sajnáltassuk magunkat a
szenvedésben:
az Úr vigasztalását veszítjük
el vele.
Ez a vigasztalás azonban
nem édesség,
hanem az isteni Akarat
teljesítésének az öröme,
valami végtelenül egyszerű
belső éltetés
a Lélek által,
vagyis egység Krisztussal.
Ha Isten ránk is mérte a ke-
resztet,
a mód, ahogyan viseljük,
tetszésünkre van bízva.
Amikor nagyon sötét napjaid
vannak,
keresd Máriát,
a Tenger Csillagát.
Ha sokáig nézed:
meg fog telni fénnel a sze-
med.

Szőke Tibor

A világ legnagyobb szeretethazugságai

Amikor azt mondod, szeretsz, s közben gyűlölöd magad.

Nagyon árulkodnak a tetteink arról, hogyan is szeretünk igazán. A „Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat” egy olyan mondat, melyben valószínűleg többen hisznek, mint bármi másban.

Hogyan lehet ezt a nagyon egyszerű mondatot, ami nagyon is logikus, így elferdíteni? A szeretem magam sokszor miért az egyik legnagyobb hazugság?

A dohányos is azt mondja, hogy szereti magát, pedig bizonyított tény, hogy sejt szinten mérgezi és fojtogatja az egész, szinte szeretett testét.

A túlsúlyos is szereti a hasát, annyira szereti, hogy 24 órában tartja az egész emésztőrendszerét, heti és havi szinten nem ad neki egyetlen pihenőnapot sem, majd mikor az kaptatva fellázad, azt egy vírusra vagy bármi másra fogja.

Szeretünk együtt lenni szereteteinkkel, de azért gyakrabban nézünk egyedül sorozatot, maradunk otthon, ha elhívna és inkább simogatunk és sétáltatunk egy háziállatot, mint azt az időnket egy emberi lénynek adnánk.

Ha már háziállatok, azokat is nagyon szeretjük, ezért genetikailag oly mértékben korcsosítottuk például a kutyákat, hogy komoly betegségekkel és gyengeséggel kell élni sok fajtanak, csak mert úgy cukibb és mert így szeretjük.

Szeretünk szépítkezni, mely során sokszor olyan vegyi anyagokkal kenjük be magunkat, amik nem feltétlen szeretik a bőrünket. Aztán kisminkelve védjük az állatokat, melyek közül sokat azért kínoztak meg, hogy egészségükre kevésbé ártalmasan szépíthessünk.

Szeretnénk egy jobb életet, de jobban szeretjük a de szócskát, mert ha azt kimondjuk, akkor nem kell csinálni semmit, vagy semmi olyat, ami változást hozna.

Szeretjük Istent, hiszünk is valamiben, mert valami van, de a Bibliát ki nem nyitnánk, mert az már biztosan elavult és hiába van mindenhol egy kereszt, az nem jelentheti azt, hogy el kellene gondolkodnunk rajta.

Nagyon szeretünk adakozni is, de leginkább abból, amire nincs már szükségünk és amit nem merünk, vagy nem akarunk kidobni.

Szeretünk magyarázkodni, na, azt tényleg szeretünk.

Ez egy nagyon furcsa, tudathasadásos szóhasználat, amiből igen nehéz kilépni.

Aki magát nem szereti, az mást sem tud igazán. Aki maga ellen van, arra mondhatnánk, hogy önpusztító. Önpusztító ember azonban nem létezik. Minden emberi lény, amely ön-maga ellen fordul, a közössége ellen is fordul és mindent pusztít, amivel életében még érintkezik. Nem csak az van maga ellen, aki látványosan káros szenvedélyekkel küzd, mint a cigaretta, az alkohol, a zabálás. Az álláshalmazás, a tevékenységi örület is ön- és közpusztítás, ahogy a lustaságba és közömbösségbe menekülés, vagy akár a sorozatfüggés. A maga ellen élő (?) látványa, ahogy lassan vagy gyorsan kivé-

zetteti magát környezete szemé láttára nagyon fájdalmas és elkeserítő dolog. Minél közelebb van hozzánk, annál mélyebb sebet okoz és kicsit mind gyilkosok vagyunk azért, mert hagyjuk egymást élve eltemetni. Ez egy örjítő felelősség, amit vállalunk kell és az egyetlen lehetséges út a minél jobban, minél gyakrabban egymás felé fordulás, mindenhol, mindenkor, minden közösségben.

Aki megtanul szeretni, az tudni fogja, hogy abban az adott minőségben, ahogyan ő tud, senki az egész világegyetemben nem tud szeretni s nem is tud adni belőle, csakis ő egyedül. Minden ember saját elhatározásból tud adni magából, erre senki nem kényszerítheti.

Ha mégis, az nem adás lesz és nem kapás. Az rablás lesz és vesztegetés.

A szeretet mozgatórugója az akarat. Akarok feléd fordulni, akarok adni magamból, akarok veled lenni, akarom, hogy neked, nektek jobb legyen. Ezért teszek, ezért adok az időmből, az energiámból és ha kell, a véreimből is adok.

Senki nem utálja magát hobbiból. Ahhoz, hogy az ember maga ellen forduljon, kell az elutasítás tapasztalata. Kell, hogy valaki, valakik huzamosabb ideig gyötörjék önnön értéktelenségével. Kell hozzá sok gyermekkori lelki post-it ragasztgatás, amire vastag tintával van felírva, hogy lusta, buta, értéktelen és különféle lélekgyilkos szókombinációk. A minden levegővételért megdicsért gyermeknek sem lesz több önbizalma, pedig elvileg csupa pozitív címkét kapott. A bálványozott gyermeknek ugyanúgy nem lesz helyén az értékrendje, mert a szülei túlárazása miatt nem fogja ismerni a valós értékét.

Ha egy olyan családba születesz, ahol folyton azt kommunikálják, hogy te több, jobb, okosabb, fontosabb, feljebb való vagy ennél, annál, azoknál, akkor ez a család hazudik. Nem valós értéket mutat, nem a valóságot közvetíti a gyermeknek, aki bizonyosan felfuvalkodottá válik. A kevélység, ahogy minden bűn, leválaszt a közösségről, elveszi az együttérzést az embertől. Ha erre egyszer rájön, az összetöri. Isten irgalmaz-

zon neki.

Azzal sem tudok egyet érteni, hogy valaki túlságosan szereti önmagát. A szeretet szót ugyanis nem szabadna semmilyen negatív jelzővel együtt alkalmazni, ugyanis nem igaz. Aki önmagát nagyon szereti, azzal, hogy éppen ennek karát vallja, már nem is szereti. Hiszen a szeretet mindig nyereség, ami növekszik, tágul, terem és sosem árt, pusztít, vagy rombol. Aki engem bánt emberségemben, szavakkal, vagy tettekkel, az még nem szeret. Élethosszig tartó munka ez, emiatt van annyi sok sérülés. Az már nagyon jó, ha valaki eljut odáig, hogy szeretni akarjon és szent törekvéssel dolgozik azon, hogy életében minél nagyobb részben egészsé váljon.

Tanuljuk egymást, mert ez kötelességünk. Tanuljuk egymást megszeretni az ismeret által, aminek feltétele egy szívből jövő indítatás, hogy odaforduljunk a másik ember felé. Ha ezt nem tesszük meg, képzeletünk lesznek a másiktól, s magunkról is, amik könnyen idomulnak a bennünket rontó erőkhöz. Az önmagunknak való hazugság az, ami a legkártékonyabb, hisz az első, akit átverünk, az saját magunk lesz. A többiek csak utánunk jönnek.

Ha akarunk szeretni, akarunk hinni, akkor tenni fogunk érte. Reményünk erősödik, hitünk növekszik s a legfőbb, hogy szeretetünk tökéletesedik.

Hiszen ezért vagyunk a világon.

Szikora Róbert: Krisztust állítottam a középpontba

Az énekes a nevét, arcát adta az idén szeptemberre meghirdetett Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszushoz, melyet – azóta már tudjuk – egy évvel elhalasztanak.

Ez a módosítás Szikora Róbert mindennapos szentáldozáshoz járulásán, megszokott imaéletén nem változtat. Beszélgetésünk kezdetén a telefonjába a háttérből behallatszik a Bonum TV hangja...

– Hogyan indult a kapcsolatod Jézussal, aki jelen van az Oltáriszentségben?

– Katolikus családból származom, öt nappal a születésem után megkereszteltek Rákospalotán a Jézus Szíve templomban. Vasárnaponként mentünk misére, én bőszen ministráltam is, de a családom, amelyben mindenféle volt – asztaltáncoltatás, jósnők – ennél tovább nem merészkedett. A Jóisten engedi, hogy az ember összevissza gondoljon mindenfélét a hitről, vallásról, Óróra. Fiatal zenészként ez velem is így volt, ám a Szentlélek nem engedte, hogy belesüllyedek ebbe a világba. A keresztségem ugyanis ötnapos koromban meghatározó „antré” volt: Krisztus életébe oltódtam bele. És ő utánam nyúlt.

– Ez hogyan történt?

– Több lépésben történt a megtérés, ebből kettő különösen is kiemelkedik. Az első nagyon erős megtérés volt. 1971-ben Lellén játszottam a zenekarban, ott volt a klubunk, éjszakaról éjszakára kimaradtunk, buli volt az egész élet... Egyik délelőtt átmentünk Siófokra. Negyven fok meleg volt, ezért bementem a nyitott templomba a víztoronnyal szemben. Gyerekkoromból az volt ugyanis az emlékem, hogy a templomban hideg van, idős asszonyok vannak és nem lehet hallani, hogy mit mond a pap. Leültem, hogy hűsöljek, néztem az ismerős szenteket: igen, az Szent Antal, az a Szűzanya... Aztán egyszer csak azt vettem észre, hogy térdelek és csak azt ismételve szüntelenül, mint valami imámalom: „Ne haragudj! Szeretlek! Bocsáss meg!” Úgy éreztem hogy a világ egy pillanat alatt kívülre kerül és kettesben vagyok az Úrral és érzem a közelségét! Átjárt az érzés, hogy szeretve vagyok, nagyon; nem úgy, ahogy anyukám, a szerelmem vagy mások szeretnek, hanem azonosíthatatlan módon. Nem tudom meddig tartott ez a révület, de amikor kijöttem a templomból, sokáig más ember voltam.

– Meddig tartott ennek a találkozásnak a hatása?

– Arra a mély szintre már soha nem tértem vissza, de sok év után, 1990-ben újabb megtérés következett. Történt ugyanis valami, ami miatt kora reggel bementem a ferencesek templomába a Pasaréti téren és ott ragadtam. Attól kezdve minden nap szentmisére járok.

– Mit jelent számodra az Eucharisztia?

– Egyrészt magát Jézus Krisztust. Aztán a szentmisét, ami nem más, mint hálaadás. Ezzel a kérdéssel egyébként a hit lényegénél tartunk, és nagyon nehéz róla beszélni. Szerintem örökké tanulni fogjuk hogy mi is az Eucharisztia. Mit jelent, hogy magunkhoz vehetjük Jézust a templomban szentségi módon vagy vágyáldozással. De amikor személyesen tesszük, akkor is kell, hogy legyen bennünk vágy, hogy őt magunkhoz vegyük és tudatosítsuk, hogy még két lépés, kinyújtom a kezem, és Krisztus lesz velem! Mert ha nincs ez a vágy, akkor – én azt gondolom – az Eucharisztia kivonja magát egy kicsit ebből a szentségből.

És a szentmiséről ugyanígy nem tudjuk igazán, hogy mi az. Ott vagyunk a templomban, mondjuk amit mondani kell, de ha nincs ott senki, akkor is ugyanaz az értéke az áldozatnak, amit a pap az emberiség nevében bemutat! Nyilván én is részt akarok benne venni, hogy egy kicsit én is felemeljem azt az otyát és fölmutassam a teremő Istennek, hogy íme a te fiad!

Nagy dolog, ha fölfogja az ember, hogy arra a nagy lakomára, amit megígért, arra beengedett engem is, és ott vagyok fehér ruhában.

– Úgy tudom, rendszeresen jársz szentségimádásra...

– Szent Ferenc nagyon jól elmondta, hogy adjon az Isten tiszta szívet, tiszta vágyakat hogy felfogjuk, mit jelent,

hogy Jézus jelen van az Oltáriszentségben. Nem kell sokat fecsegni Isten előtt. Ő akkor is tudja, hogy mi van bennünk, ha ki se mondjuk, de azért szereti hallani, hiszen a Jóisten azt akarja megadni, amit mi kérünk. Jézus megkérdezte a sántát, a vakot, a bénát: mit tegyek veled? Pedig láthatta, hogy az az ember béna, a másik meg vak... Ő nyilván más beteg-

séget is meg tudna gyógyítani rajtuk. Ugyhogy így vagyunk az Eucharisziával is, hogy odamegyünk, és elmondjuk szépen... De hát ehhez szükség van a Szentlélekre! A szentségimádáskor és a szentmise előtt hívni kell a Szentleket! Ha nincs ott, akkor csak a mi felületes gondolataink, vágyaink kerülnek elő. Pedig ő megtudja érinteni a személyünknek a legmélyét, az egónknak a legmélyét! És akkor valóságosat tudunk kérni. Ráadásul ha kérjük, akkor a Szentlélek folytatja az elkezdett imánkat és Istennek tetsző módon imádkozik, emberi szavakkal nem kifejezhető módon.

Most, a járvány miatt elrendelt bezártság idején könnyebb megélni Isten jelenlétét, amikor nincsenek próbák, nincsenek fellépések?

– Nekünk amúgy sincs olyan sok fellépésünk, nyárra limitáltam a koncerteket, amikor nagyvárosokban játszunk, úgyhogy az életemnek megvan a ritmusa. Reggel imával kezdődik, este imával fejeződik be. Délben elmondom az Úr angyalát, háromkor van az irgalmasság órája, aztán szentmise kell hogy legyen a napban, közben egy rózsafüzért is elmondok. És emellett az lesz, ami befér a polgári életemből. Hiszen mindent összehozok, mivel a saját magam főnöke vagyok tizennégy éves korom óta. Úgy osztom be az időmet, ahogy akarom.

Folytatás a másik oldalon!

– **Mit nyújt neked ez a csöndesebb időszak?**

– Ledöntöttem magamat valamikor a nyolcvanas évek közepén, amikor én álltam a piedesztál tetején, és Krisztust állítottam az életem központjába! Úgyhogy az előbb elmondott életritmust már nem nehéz megtartanom. A csöndet magam is elő tudom állítani, nem kell hozzá karantén. Egyébként írtam egyszer egy dalt, ami arról szól, hogy hányféle módon keresi az ember a Jóistent, és amikor már lemond arról, hogy megtalálja, akkor a csendben Isten megszólítja őt: „nem látod, itt ülök a csöndben!?” Nagy szerepe és hihetetlen ereje van a csendnek! Nagy tanítómester a csend, de időt igényel, ami alatt a zaj megszűnik. A léleknek le kell csöndesednie. Szóval a léleknek kell elcsendesednie és nem nekem. És meg kell találni azt a csöndet, ami egészen mélyen van, és amire már rászakadt az egész világ. De meg lehet találni!

– **Keresztény emberként hivatásunk a tanúságtétel: az, hogy ismert ember vagy, ezen a téren előny vagy hátrány?**

– Is-is. Még nem tudtam magamban megoldani, hogy ne zavarjon nagyon, hogy bemegyek a templomba, és ne bámuljanak rám. Főleg a nyolcvanas években, amikor befutott a Hungária vagy az R-GO, nagyon zavart, hogy bementem a templomba, az emberek azt gondolták: hát ez mit keres itt? Nem tudtam úgy bemenni a templomba, és ez a mai napig így van, hogy az emberek ne lökdösnék egymást: figyelj, itt van, ő az, ugye mondtam, hogy ide jár... Miért nem tudnak az emberek diszkréten viselkedni? Ha misére megyek, Isten legyen a figyelmem középpontjában, nem az, hogy ki jön be a templomba! Az embereket újra tanítani kellene például arra, hogyan viselkedjünk a templomban. Az nem színház! Az emberek nem tudják, miért mennek be. Belenyomják a kezüket a szenteltvízbe, magukra locsolják, valahogy pukedliznek, mintha nem tudnák, hova mennek! Kevesen tudják a mise igazi lényegét! Kommunikációról van szó, közösségről, aminek mélyebb értelme van, mint emberek közössége. A szentmise nem színelőadás!

– **És a művészek között nem kellemetlen hitvallónak lenni?**

– Nem, egyáltalán nem. A művészek nagyon elfogadók. Azt most hagyjuk, hogy a hitről ki mit gondol, mert ők érzékeny emberek, mindenki kialakította a saját istenképét, amibe belefér egy kis ezotéria, egy kis kereszténység, sokan a vallásokra mint svédasztalra tekintenek. Egyébként a misén kívül érzem a pozitív voltát, hogy fölismernek, mert a nyolcvanas évektől kezdve a pap barátaim elhívják hitvallásokra, tanúságtételekre, és tudom, hogy amit elmondok, annak ereje van, mert a zenész tanúságtétele hitelesen hangzik, hiszen „nem fizeti az egyház, mint a papot, tehát biztosan azért mondja, mert így is éri”. Nagyon sok rajongót sikerült már megszólítanom, többen megkeresztelkedtek, elsóáldozók lettek. Volt egy R-GO rajongó, aki apáca lett. Voltak, akik eddig a koncertre követtek, most a templomba követnek. De én azt mondom, gyerekek utánam a templomba, aztán pedig már ne engem, hanem Krisztust kövessétek! Ilyenkor előny, ha ismert

ember vagy, mert oda tudod vezetni Krisztus elé a rajongóidat.

– **Ezekben a napokban a híradások miatt halál, a földi élet végességének a gondolata mindenkihez közelebb kerülhetett. A járvány után vajon az emberek jobban megnyílnak Isten felé?**

– Ebben reménykedünk, de reálisnak kell maradnunk. Ideig-óráig igen, valamilyen módon próbálnak az emberek egymással kedvesebbek lenni, nyitni Isten felé, de nem hiszek az óriási változásban. Isten a nagy tragédiát mindig felhasználja valamire. Figyelni kell arra, hogy mit akar a Szentlélek. Valószínűleg azt akarja, hogy egymáshoz forduljunk ebben a helyzetben, amire háborúként tekinthetünk. A második világháború után az emberek boldogok voltak, hogy egyáltalán élnek. Köszöntötték egymást és a nap ízét is megéreztek. Egy ilyen esemény után van, aki visszazökken a régi kerékvágásba, és van, aki nem: ő úgy jön ki ebből a dologból, hogy számára ez áldás lesz.

... De bocsánat, most le kell tennem, kezdődik a szentmise!

Beszélgetőtárs: Madocsai Bea

"Nem a szenvedésé és a szerencsétlenségé az utolsó szó.

Amikor elmúlik az éjjel, felkel a nap, és én is fényé leszek.

Ahhoz az asztalhoz megyek, ahová Jézus hívogatta az övét.

A ház nyitva áll. Van hely az asztalnál. Meg van terítve. Otthon leszek.

Hallom a nap zajai közt is a távoli muzsikát. Azt üzeni, minden jó.

Tudom, hogy életem forrása Istenben van, és hogy őbenne éri el célját.

Ezt a több életet próbálom belevinni azokba a hosszú órákba is, amikor a köveket cipelem.

Isten egy napon majd megáld engem, s ezt mondja: Élj! Légy élővé!

Ezzel a tudással megelégszem. Minden kegyelem." (Jörg Zink)

A liberálisok istenei hazudni tanítanak

Megadja Gábor

Egy liberális akkor sem ismerné föl Istent, ha az égő csipkebokor formájában jelenne meg neki. Inkább azt hinné, a szegény kis Greta gyógyult föl a koronavírusból vagy bármi másból, amit annak képzelt, és lángoszlop formájában figyelmeztet a globális felmelegedés és a klímaváltozás veszélyeire.

Egyébként nem arról van szó, hogy a liberálisok hiányt szenvednének istenekben. Inkább az a probléma, hogy egyszerre túl sok van nekik belőlük: Jogállamiság (az egy és igaz); Liberális Demokrácia (ne imádj más demokráciát, csakis egyet, az enyémet); Közös Értékek (the common values that we all share – magyarázat gyanánt ott áll, hogy hát tudjátok, azok az értékek, amiket mind osztunk, a közös értékekhez lásd még: Vagyok, aki vagyok); Hetes Cikkely (ez a pörölyös, őszövetési Isten liberális változata, aki lecsap a liberális demokrácia ármánykodó ellenségeire); Gaia Földanya (és leánya, Greta, aki az utolsó idők prófétája a liberális apokalipszis előtt); Fékek és Ellensúlyok/Hatalmi Ágak (Szentháromság egy Isten); Gender (igaz, ütősebb, mint a kánai menyegző csodája); Alapjövdelem (kenyérzaporítás, pénzfa stb.); Emberi Jogok; Egyenlőség; Forradalom; Szovjetunió stb. A szekularizmusára büszke liberális valójában nem bír úgy megszólalni, hogy valamely istenét meg ne idézné szavaiban.

Persze a haladó politeista eretnekiségnek vannak fokozatai. Vannak olyanok, akik sose mondanának olyan sületlenséget, mint Ferenc testvér, a haladó vallások fundamentalista szektájának illuminált (gyakorlatban átszellemült) vezére,

aki szerint lehetséges többször is bér mátkozni. Az ilyen marhaságok kimondásától megkímélheti a haladót például egy katolikus iskola – jobb esetben. Ha azonban valaki elkötelezi magát a haladó liberalizmus mellett, akkor nincs az a piarista gimnázium, amely képes volna kérdőjeleket elültetni a buksijában az előítéleteivel kapcsolatban.

Soros György blogjában épp egy ilyen szerző hazudik teljesen egyértelműen azzal kapcsolatban, hogy mit mondott a miniszterelnök a Mária Rádióban (Orbán szerint a járvány valamiféle erkölcsi-isteni figyelmeztetés, és azt üzeni, hogy a szép élethez nem kell állás és autó, Szily László, 444.hu, április 21.).

Bár ő tisztában van vele, hogy nem lehet többször bér mátkozni, a valással kapcsolatos tudása elfüstölt vagy valami hasonló történhetett (a másik magyarázat sajnos a nettó görénység). Azt állítja ugyanis So-

ros blogjának szerzője, hogy „Orbán szerint [...] a szép élethez nem kell állás és autó”. Eközben ő maga is idézi, hogy a miniszterelnök azt mondja: jó és kell is a gyarapodás, az új autó, a jó munka stb., csak épp nem elég a szép élethez. Kérdés, hogy a miniszterelnök tényleges kijelentése miatt akkora botránykő egy keresztény rádióban, ha eszünkbe jut a tevéről és a tú fokáról szóló szöveg. Ez utóbbit ugyanis a haladók épp annak igazolására szokták idézni, miszerint Jézus volt az első kommunista, és alapjövdelemet követelt. És ez utóbbit szokták amúgy helyeselni, vagyis azt a hamis interpretációt, amit most beleolvasnak a miniszterelnök szövegébe.

Zavar, hirtelen tudatmódosulás

vagy csak dialektika, mint szokásosan?

Megpróbálom a haladóknak is lefordítani a miniszterelnök szövegét, ami teljes mértékben megfelel a – nem eretnek – keresztény tanításnak: jó, ha az ember sikeres, ha gazdagodik, de ne felejtse el, hogy nem ez élete célja. (És lehetőség szerint ne a pénz legyen az istene.) Azt pedig egy szóval se mondta a miniszterelnök, hogy ne legyen autónk, munkánk, lakásunk. Ennek az ellenkezőjét mondta, de hát ki tudja követni a dialektikát.

Mondjuk úgy, hogy Isten szemében a törvényesen gazdagodó vállalkozóval semmi gond nincs, ellentétben például a kolumbiai drogbárával. (Hogy a haladó istenségek valamelyikének szemében ez a szabály hogy fordul meg, abba most nem kívánok belemenni.)

Mindezt a Soros-blog szerzője az alábbi, meglehetősen furcsa értelmezéssel fejeli meg. Így a miniszterelnök szövege: „Bizonyos dolgokról nem feledkezhetek el. Például egymásról, azokról az emberekről, akikkel most össze vagytok zárva otthon. Csak akkor lesz szép életetek, ha azokkal az emberekkel is szépen tudtok együtt élni.” És ehhez képest így gyakorolja a bölcs szerző a hermeneutikát: „Vagyis annál, ha van tuti munkánk és biztos megélhetésünk, magasabb szempontból nézve igazából jobb, ha nincs, viszont erőszakkal ráveszünk magunkat, hogy ne cseszegessük a velünk egy háztartásban élőket.”

Iszonyú lehet haladónak lenni. Úgy látszik, saját magukkal sem tudnak együtt élni – így még karanténon kívül sem lehet kellemes létezni. Elképzelhető, hogy a számukra elviselhetetlen létezéssel való megbirkózás céljából önmagukat is becsapják, vagyis a fenti, hamis értelmezést maga a szerző is elhiszi. Ez talán magyarázatot adhat arra, hogy miért az irigység durcás isteneit választják az örömhírt hozó Istennel szemben.

A szerző eszmetörténész

Átvétel a Magyar Nemzetből

A se nem konzervatív, se nem liberális Jézus

Újra és újra egy kérdés forog bennem: vajon miért van az, hogy nehezen tűrünk meg másokat is Isten kebelén magunk mellett? Miért van az, hogy előszeretettel lubickolunk a kiválasztottság jóleső érzésében, miközben nehezen tűrjük azt, hogy ugyanez talán másokra is ugyanígy igaz? Miért van az, hogy nagy élvezettel vesszük a falatokat magunkhoz az Atya Isten asztalánál, ugyanakkor megtagadjuk azok élvezetét másoktól? Még mindig miérték... Miért van az, hogy azt hisszük, mi vagyunk a házigazdák Isten országában, és jogunk van ahhoz, hogy bárki mást kívül rekeszünk? Miért érezzük azt, hogy a mennyország kapuinál mi állunk és mi dönthetjük el, ki méltó arra, hogy belépjön rajta keresztül?

Kérdések, amelyekre mintha csak kétféle választ lehetne kapni manapság. Egyfelől, aki úgy gondolja, hogy Isten mindenkit egyformán szeret és az embernek – legyen az bármilyen felekezethez tartozó – nincs jogosultsága bizonyos embercsoportokat kívül rekeszteni az Ő kegyelmén. Nos, ő lesz a liberális, szabadelvű, nyugatias esatöbbsi. Másfelől, aki a bűn rontásának hatásán méri az emberi életet, és következetesen ismétli azt az öt-hat felsorolást a Szentírásból, amelyekben az Istennek nem tetsző viselkedésformák vannak szépen egymás mellé állítva – nos, ez lesz a hagyományos, igazi hívő, konzervatív álláspont. És ez az egész olyanná kezd válni, mint egy állóháború. Az egyik lövészárkból lőnek pontos ígelyek idézésének golyóival, és máris morajlás hallatszik a másik táborban. Onnan pedig útjára indítják a „ne ítéld meg, hogy ne ítéltess!” felhívásokat kemény lövedékeik. Szerva itt, pont ott. És fordítva. Aztán néhány nap múlva elcsitul a moraj, szunnyadnak a kedélyek, mígnem végül újra előjön egy történet a nagyvilágban, amin újra lehet csámcsogni, és a fegyverek újra puffognak.

Nehéz igazából látni, hogy miről is szól ez az egész. Két-három mondat után ugyanis azt érzi az ember (jó, ez itt én leszek), hogy ebben a nagy harci zajban már egyáltalán nem az Isten Igéjéről, az adott történet vagy jelenség helyes megítéléséről szól a történet, hanem a mindkét tábor képviselőinek szavai mögött megbúvó személyes történetről. Természetesen senki nem lesz olyan őszinte, hogy felfedné saját motivációit ilyen vagy olyan indulatai mögött, de szavaink sokszor olyan sekélyesek, hogy könnyen átviláglanak alatta a felszín alatti törésvonalak.

A sok miért-kérdés mellett ilyenkor újra felfedezem azt, hogy Jézus soha nem állt be a táborokba. Nem volt hajlandó lövészárkokban ücsörögve lövöldözni a másikkal. Talán ez az egyik legmegkapóbb tulajdonsága számomra: a sehová sem sorolhatóság. A távolságtartás mindenféle csoporttól és elvárástól. Mintha ebben a hozzáállásban bontakozna ki számomra leginkább, hogy aki magát Igazságként mutatja be az ember szá-

mára, nem kíván kisbetűs igazsága lenni senki ember fiának/lányának. Jézus ugyanazzal a mozdulattal rántja le a leplet a képmutató vallásoskodókról és a semmivel sem törődő gazdagokról. Ugyanolyan tárgyilagosan beszél a tékozló fiúról, mint annak szabálykövető bátyjáról. Ezt nehéz nekem felfogni. Hogy nincs különbség ember és ember között. Mert ugyanabban a pácban úszunk mindannyian, és ugyanaz a kegyelem nyúl mindegyikünk után. Ez az a kettős igazság, az egyetemes bűn és az egyetemes kegyelem, amely szétzúzza a konzervatív-liberális háborút. Hiszen éppen arról beszél, hogy mindkét „tábornak” csupán félig van igazsága: a bűnt nem láthatjuk a kegyelemtől függetlenül, a kegyelmet nem szórakozhatjuk el a bűn valóságának komolyan vétele nélkül.

Jézus a lövészárkok között – mai scenárió. A sehová sem sorolható Igazság megszegyeníti emberi igazságainkat, amelyeket lépten-nyomon összezavar önös énünk kibogozhatatlan valósága. Soha sem akar úgy mellénk állni, hogy közben ne lenne a másikkal is. Nem vigasztal bennünket azzal, hogy biztosan a másik téved. Nem hiteget azzal, hogy ami igen, az egyszersmind nem is nála, és fordítva. Megfejtethetlen és titokzatos. Éppen ezért élethosszig tartó dolog ez a keresztyénség, mert megtanít türelemmel megismerni Őt, rajta keresztül pedig saját magam és a másikat.

Homoki Gyula

**Láthatatlan és ragályos
lélek lakjék bennetek,
akivel találkoztok,
ne tudja, miért tesz jót,
csak azt, hogy jót kell tennie,
ne tudja, miért szól életadó szavakat,
csak azt, hogy életadó szavakat kell szólnia,
ne tudja, miért száll rá békesség,
csak azt, hogy betölti őt egészen,
ne tudja, miért érzi könnyebbnek terheit,
csak azt, hogy valaki levette őket válláról,
ne tudja, miért fakad hála benne,
csak hogy valami hálára késztetni,
és így odataláljanak
az élő víz forrásához,
mert nem egy preparált,
halott Istent
hurcoltok magatokkal,
hogy rá hivatkozzatok,
nem egy kulcstartóra
erősített selymes nyúlmancsot,
nem egy gombostűre tűzött
szép skarabeuszt,
nem is üres csigaházat,
hanem az élő Úr életét hordozzátok.**

Lackfi János
Forrás: Internet

Egyházközségi kirándulás,

2020. június 27.

Program:

Tihanyi Apátság Látogatóközpontja

Bakonybél, Pannon Csillagda

Bakonybél, Bencés Látogatóközpont

Vacsora a Pikoló Étteremben

Részvételi díj: 8000 Ft

Jelentkezés: folyamatosan a busz megteléséig

Indulás: 7.00

Érkezés: Késő éjszaka

Szeretettel várunk mindenkit!

ÖRÖMMEL ADJUK HÍRÜL, HOGY MÁJUS 24-ÉTŐL HELYREÁLLT A TELJES MISEREND!

TALÁLKOZZUNK A HÉT-KÖZNAPI ÉS VASÁRNAPI SZENTMISÉKEN!

Nem hitványos is jelentkezhet!

Kerestőörvény: Leleményes Hugo

Szűki tájékoztató:

2020. június 5. 17.00 Szőlősgyörök,

19.00 Lengyelbóti,

vagy a 30/4976520-os telefonszámon.

Jelentkezési lap a toti.plebania.hu oldalról tehető!

Sárgarépas kelbimbó

Hozzávalók: 80 dkg kelbimbó, 35 dkg sárgarépa, 3 dl tejszín, 15 dkg tehéntúró, 10 dkg juhtúró, 3 dkg vaj/margarin, csipetnyi őrölt szerecsendió, 1 csapott mokkáskanál római kömény, só és bors, ízlés szerint, kevés reszelt sajt

Elkészítés: Pucoljuk meg és öblítsük le a kelbimbót, illetve a sárgarépát. Ezután a kelbimbót enyhén sós vízben blansírozzuk, vagyis néhány percre mártsuk lobogó, forró vízbe, majd hideg vízzel hűtsük le. A sárgarépát reszeljük le, vagy karikázzuk vékony szeletekre, kinek hogy

tetszik jobban. A lecsöpögtetett kelbimbót tegyük egy vajjal kikent tűzálló tálba, és egyenletesen terítsük el rajta a sárgarépát. A juhtúrót keverjük össze a tehéntúróval, majd alaposan dolgozzuk el a keveréket a tejszínnel. Ezt sózzuk, borsozzuk, adjuk hozzá a római köményt és a szerecsendiót. A túrós keveréket öntsük a zöldségek tetejére.

Aki szereti, szórhat rá egy kevés reszelt sajtot is. Majd 180 fokra előmelegített forró sütőben 20-25 perc alatt süssük szép pirosra.

A Füles gasztró-ban figyelt föl rá: R.E.

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebania@hotmail.com, honlap: toti.plebania.hu

Telefon: 30/4976520